

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

Nr. 12

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

29 APRIL 1996

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)	
L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	589
L. Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	591
T. Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	592
W. Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	593
E. Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	594
E. Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	601
L. Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	602
L. Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	604
A. Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid	610
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)	
L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	611
L. Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	613
T. Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	615
L. Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	617
A. Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid	618
II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 80, 5)	
L. Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	618
REGISTER	619

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE
REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 70
van 15 april 1996
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Culturele akkoorden – Stand van zaken

1. Met welke landen heeft Vlaanderen momenteel een cultureel akkoord lopen ?
2. Welke programma's zijn voor deze akkoorden op dit ogenblik in uitvoering ?
3. Welke financiële middelen zijn in 1994, 1995 en 1996 voor deze akkoorden uitgetrokken ?
4. Wat is de samenstelling van de verschillende gemengde commissies van deze culturele akkoorden ?

Kan de minister-president mij voor deze vier aspecten de meest recente stand van zaken geven ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag nr. 70 van 15 april in verband met de culturele akkoorden kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijzen naar mijn antwoorden op de schriftelijke vragen nr. 30 van 18 januari 1996 en nr. 42 van 7 februari 1996 van de heer Michiel Vandebussche, waarbij grotendeels de elementen van antwoord en informatie werden bezorgd (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 6, blz. 309 en nr. 8, blz 410).

- 1 en 2. De bestaande culturele akkoorden werden gesloten door het koninkrijk België met 44 diverse landen.

Nieuwe culturele akkoorden in de strikte zin zijn er op dit ogenblik niet in onderhandeling.

Van deze culturele akkoorden wordt als bijlage een overzichtstabel bezorgd, met vermelding van het partnerland, het jaartal van ondertekening, de datum waarop de laatste vergadering van de Vaste Gemengde Commissie plaatsvond en eventuele bemerkingsen wat de uitvoering van het cultureel akkoord betreft (*zie BVA nr. 6, blz. 309 - red.*).

Vlaanderen heeft een nieuwsoortig "cultureel verdrag" gesloten met Nederland, dat op 17 januari 1995 in Antwerpen plechtig werd ondertekend.

Met Hongarije en Polen is het cultureel akkoord niet meer in uitvoering wat Vlaanderen betreft. Het werd vervangen door een Vlaams-Hongaars en een Vlaams-Pools verdrag.

Met Chili werd een algemeen samenwerkingsakkoord ondertekend op 20 oktober 1995. Dit akkoord betreft onder meer de samenwerking op het vlak van cultuur.

Met de Baltische staten Estland, Letland en Litouwen werden samenwerkingsverdragen gesloten en getekend tijdens de eerste week van de maand maart 1996.

Alle basis-culturele akkoorden en verdragen worden gesloten voor onbepaalde duur.

3. De inhoudelijke afspraken voor de culturele akkoorden hebben voor alle landen betrekking op uitwisseling en samenwerking op het gebied van onderwijs, wetenschappelijke samenwerking, cultuur in de brede zin van kunst, sociaal-cultureel werk en sport.

De financiële consequenties voor de uitvoering van de samenwerkingsprogramma's met de verschillende landen zijn afhankelijk van de dynamiek die uitgaat van de respectieve partners en de prioriteiten die er door de Vlaamse regering aan worden gegeven.

De financiële middelen die voor deze uitvoering van de samenwerkingsprogramma's uitgetrokken werden, bedragen voor alle sectoren samen voor 1994 68 miljoen frank en voor 1995 73 miljoen frank.

Voor 1996 worden de effectieve uitgaven in uitvoering van alle akkoorden en voor alle sectoren eveneens geraamd op 75 miljoen frank.

Deze bedragen betreffen alleen de culturele akkoorden in de klassieke betekenis en niet de verdragen die door Vlaanderen zelf werden gesloten, krachtens de in 1993 verworven eigen internationaalrechtelijke bevoegdheden.

Bovendien moet worden opgemerkt dat met diverse landen en deelstaten ad hoc-projecten worden uitgewisseld, buiten het strikte kader van de vastgestelde meerjarenprogramma's.

4. De Vlaamse regering is bevoegd voor de uitvoering van alle culturele akkoorden.

De uitvoering van de culturele akkoorden en verdragen wordt vastgelegd in een samenwerkingsprogramma van doorgaans drie jaren, dat wordt genegocieerd door Vlaanderen en de respectieve andere partner tijdens een vergadering van een Vaste Gemengde Commissie.

De Vlaamse delegatie in deze Vaste Gemengde Commissie bestaat, evenals de delegaties van het partnerland, uit ambtenaren van de administratie Externe Betrekkingen, waar nodig en gewenst aangevuld met ambtenaren uit de sectoren Cultuur, Onderwijs, Wetenschappelijk Onderzoek, enzovoort.

De enige uitzondering hierop vormt de Vaste Gemengde Commissie met Nederland die deels bestaat uit ambtenaren van de betrokken administra-

ties en deels uit vooraanstaanden uit de culturele en onderwijswereld.

Vraag nr. 75
van 24 april 1996
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Intergouvernementele Conferentie Europese Unie – Vlaamse vertegenwoordiging

In het vaktijdschrift Europe nr. 6679 van zaterdag 2 maart 1996 zet het Italiaanse voorzitterschap het werkschema uiteen m.b.t. de Intergouvernementele Conferentie (IGC) die het Verdrag van Europese Unie moet evalueren en desgewenst aanpassen.

Op 29 maart 1996 van 11 tot 15 uur een buitengewone Europese Raad in Turijn. Om 16 uur opening van de Intergouvernementele Conferentie zelf. Tijdens het Italiaanse voorzitterschap, dat afloopt einde juni 1996, worden op ministerieel niveau drie vergaderingen gehouden : 22 april, 13 mei en 10 juni. Deze vergaderingen vallen samen met de raad Algemene Zaken. Op het niveau van de afgevaardigden van de ministers worden 10 vergaderingen gehouden. Inzake het burgerschap op 1/2 april, 15/16 april en 21/22 mei. Inzake de instellingen op 23/24 april, 2/3 mei en 30/31 mei. Inzake het buitenlands beleid op 6/7 mei, 14/15 mei en 6/7 juni. Een tiende vergadering, waar het vooruitgangsrapport wordt behandeld dat moet worden overhandigd aan de Europese Raad van Firenze, vindt plaats op 17 juni.

1. Hoe was Vlaanderen vertegenwoordigd bij de opening van de Intergouvernementele Conferentie ?
2. Op welke wijze wordt Vlaanderen betrokken bij de werkzaamheden van de Intergouvernementele Conferentie :
 - a) bij de bovenvernoemde vergaderingen op ministerieel niveau,
 - b) bij de tien vergaderingen op het niveau van de vertegenwoordigers van de ministers ?
3. Kunnen de deelgebieden tijdens de bovenvermelde veertien vergaderingen elk afzonderlijk hun mening ventileren m.b.t. de IGC ? Zo neen, hoe wordt de visie van de deelgebieden dan aan de orde gebracht ? Zo ja, beschikken de deelgebieden over spreekrecht tijdens bovenvermelde vergaderingen ?

Antwoord

Over de vertegenwoordiging van Vlaanderen bij de opening van de Intergouvernementele Conferentie kan ik het volgende meedelen. Op 29 maart 1996 nam ik, samen met de minister van Buitenlandse Zaken deel aan de openingszitting van de Intergouvernementele Conferentie in Turijn. Daarvoor waren afspraken gemaakt met de andere gemeenschappen en gewesten tijdens de interministeriële conferentie voor het buitenlands beleid van 12 maart 1996. Ik nam deel als vertegenwoordiger van de gemeenschappen en gewesten in ons land. Tijdens de openingszitting deed ik een tussenkomst namens de gemeenschappen en gewesten.

Vlaanderen is bij de werkzaamheden van de Intergouvernementele Conferentie betrokken, zowel op ministerieel niveau als op het niveau van de werkgroepvergaderingen. Op ministerieel niveau is de onderhandelaar voor België de federale minister van Buitenlandse Zaken, die in nauw overleg met de eerste minister de Belgische delegatie leidt. De federale minister van Buitenlandse Zaken wordt tijdens de maandelijkse ministeriële onderhandelingsronde vergezeld van een ministeriële vertegenwoordiger van de gemeenschappen en gewesten, door deze laatste in onderling overleg aangewezen.

Tussen de maandelijkse ministeriële sessies van de IGC worden werkvergaderingen op ambtelijk niveau gehouden. Het technische onderhandelingssteam wordt geleid door de permanente vertegenwoordiger voor België bij de EU, ambassadeur Ph. de Schoutheete de Tervarent, als persoonlijk vertegenwoordiger van de minister van Buitenlandse Zaken. Hij wordt bijgestaan door professor Franklin Dehousse, die de minister van Buitenlandse Zaken in de voorbereidende reflectiegroep (groep-Westendorp) vertegenwoordigde, en de heer Paul Rietjens, adjunct-kabinetschef van de minister van Buitenlandse Zaken die het secretariaat waarneemt. De vierde stoel wordt, naargelang het onderwerp, ingenomen door hetzij de voorzitter van de coördinatiegroep wanneer het federale materies betreft, hetzij door vertegenwoordigers van de gemeenschappen en gewesten wanneer het materies betreft die onder hun bevoegdheid vallen.

Voor de rechtstreekse deelname aan de IGC – zowel op ministerieel als op ambtelijk niveau – hebben vertegenwoordigers van de gemeenschappen en gewesten een beurtrol uitgewerkt. Tot en met oktober 1996 werd per kalendermaand één gemeenschap en één gewest aangewezen om deel uit te maken van de Belgische delegatie. De effectieve deelname aan de bijeenkomsten zal gebeuren volgens de agenda en de punten die tot de bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten behoren. Vlaanderen zal in de maand mei en in de maand september aan de onderhandelingen deelnemen. Het beurtrolsysteem zal einde juni reeds worden geëvalueerd in het licht van de verdere werkzaamheden tijdens het Iers voorzitterschap.

Om de standpunten van Vlaanderen in de IGC te kunnen inbrengen, wordt op Belgisch niveau voor elke werkgroepvergadering een coördinatievergadering gehouden onder de verantwoordelijkheid van de bestuursdirectie Europese Integratie en Coördinatie van het ministerie van Buitenlandse Zaken. Samen met de andere deelgebieden wordt de houding van de Belgische onderhandelaar tijdens de onderhandelingsronden bepaald.

Ik hecht veel belang aan deze coördinatievergaderingen.

Voor de onderwerpen waarvoor de gemeenschappen en de gewesten bevoegd zijn, worden door het ministerie van Buitenlandse Zaken in overeenstemming met het samenwerkingsakkoord betreffende gemengde verdragen aanvullende speciale coördinatievergaderingen georganiseerd.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE
VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN
AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 127
van 15 april 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Onderwijs – Informatie over Brussel

Het is opvallend dat ons onderwijs bijzonder weinig aandacht schenkt aan de hoofdstad van Vlaanderen en aan het specifieke karakter ervan. Inderdaad, weinig schoolverlaters zijn op de hoogte van de oorzaken van de situatie in Brussel en van de ontwikkelingen die er zich voordoen. Dit zou bijvoorbeeld kunnen in het kader van de lessen Nederlands, Geschiedenis en/of Aardrijkskunde.

Is de minister het ermee eens dat het onderwijs ter zake tot op heden is tekortgeschoten ?

Heeft hij al initiatieven genomen om de Vlaamse jongeren in het onderwijs beter te informeren over hun hoofdstad ?

Antwoord

De perceptie van de Vlaamse volksvertegenwoordiger inzake dit onderwijsaspect stemt niet helemaal overeen met de werkelijkheid.

Er wordt in het Vlaams onderwijs immers wel degelijk aandacht besteed aan Brussel als Vlaamse hoofdstad. Dit in het kader van de lessen Maatschappelijke Vorming in het beroepsonderwijs en de lessen Geschiedenis in het algemeen, technisch en kunstsecundair onderwijs over de staatsinrichting en over de recente staatkundige evoluties.

In dit verband ziet de inspectie erop toe dat het gefederaliseerde staatsbestel in de uitwerking van de leerprogramma's voldoende aan bod komt.

Naar de toekomst toe zullen de vakoverschrijdende eindtermen voor Burgerzin deze problematiek eveneens in ruime mate omvatten.

Vraag nr. 129
van 23 april 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Leraars gemeenteschool Linkebeek – Kennis Nederlands

In de Vlaamse afdeling van de gemeenteschool van Linkebeek is er bij ouders en kinderen beroering ontstaan bij de vervanging van leerkrachten.

De leraar Lichamelijke Opvoeding (LO), de persoon verantwoordelijk voor het naschools toezicht en de leraar Notenleer blijken met moeite Nederlands te verstaan, laat staan te spreken.

De Vlaamse kinderen schrokken op toen ze in de turnles plots Franse bevelen kregen.

Deze situatie lokte al flink wat kritiek uit bij ouders.

1. Wie is er verantwoordelijk voor de aanstelling van deze Nederlandsonkundige leraars ?
2. Het ministerie van Onderwijs beloofde een inspectieteam te sturen.

Wat is het resultaat van deze inspectie ?

Welke maatregelen werden er genomen tegen deze Nederlandsonkundige leraars ?

3. Het punt is eveneens aan de orde geweest tijdens de ouderraad. Wat was het standpunt van deze raad ?

Antwoord

Op dinsdag 6 februari werd door de inspectie basisonderwijs een onderzoek ingesteld in de gesubsidieerde gemeentelijke basisschool, Van Dormaelstraat 2 te Linkebeek, naar aanleiding van een klacht over de gebrekkige kennis van het Nederlands bij een paar leraars.

Van 21 tot 30 januari 1996 heeft er voor de leerlingen van de hoogste klassen een extra muros-activiteit plaatsgehad in Oostenrijk. Naar jaarlijkse gewoonte ging de leraar LO ook mee als skileraar.

In het schoolteam was vooraf afgesproken dat de titularissen van de klassen die thuis bleven de gymlessen zelf zouden geven. De echtgenoot van een onderwijzeres (een leraar LO maar Franstalig) heeft dan spontaan aangeboden om gratis gymlessen te geven in het eerste tot en met vierde leerjaar. Omdat deze vrijwilliger zich beter uitdrukt in het Frans opteerde het schoolteam voor het geven van de drie lessen geleide spelen en spelopdrachten in het Frans. In het kader van het tweede-taalonderricht dacht het team dat dit een verantwoorde, pedagogische keuze was.

Na de eerste dag reageerden twee ouders afwijzend op deze gang van zaken. De lessen werden onmiddellijk stopgezet in de eerste graad, maar gingen verder in de tweede graad.

De inrichtende macht van de school is verantwoordelijk voor de aanstelling van leraars. In dit geval werd er echter niemand aangesteld, maar werd gebruik gemaakt van een vrijwilliger die met goede bedoelingen gratis zijn diensten aanbood. Er is in geen geval sprake van Nederlandsonkundige tijdelijke of vastbenoemde leerkrachten die verbonden zijn aan de school. Er hoeven hiertegen dan ook geen maatregelen te worden genomen.

Ook omtrent de leraar Notenleer gaat het om een misverstand. In het kader van *naschoolse activiteiten* werd in samenwerking met de Franstalige school een muziekatelier opgericht. De lesgever stelde voor dit in de twee talen te doen. Na evaluatie en bespreking met de ouderraad werd beslist deze activiteit te stoppen op het einde van de sessie (einde maart) en naar een andere lesgever uit te kijken.

Wat het naschoolse toezicht betreft, dit behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de inrichtende macht van

de school. Het departement Onderwijs komt hierin niet tussen. Het is wel zo dat ook hier de gemeente wordt geacht de taalwet toe te passen. Deze aangelegenheid is besproken in het oudercomité en de participatieraad. Besloten werd dat het opportuun zou zijn dergelijke regelingen vooraf te melden aan de ouders en uiterst voorzichtig te zijn met deze materie in een faciliteiten-gemeente.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 115
van 23 april 1996
van de heer PETER DESMET

Waterwingebied Beernem – Jacht

Tussen 19 januari 1996 en 1 februari 1996 werden er in de streek van Ruiselede-Beernem zes dode buizerds en een doorprikte bosduif gevonden. Ze schijnen allemaal vergiftigd te zijn. Werden deze dieren inderdaad vergiftigd? Hebben jagers deze vogels vergiftigd? Zijn de daders bekend?

In het 78 hectare grote waterwinningsgebied in Beernem was de jacht de jongste 25 jaar niet meer toegelaten. De Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening zou per 1 september 1995 een overeenkomst hebben gesloten met jagers omdat er daar een teveel aan konijnen werd vastgesteld. Klopt deze informatie?

Welke maatregelen heeft de minister genomen om in de toekomst dergelijke feiten te voorkomen?

Antwoord

Op 19 januari 1996 werden op het waterwingebied van de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening (VMW) in Beernem een dode houtduif, die blijkbaar als giftig lokaas diende, en het kadaver van drie buizerds gevonden. Uit het toxicologisch onderzoek bleek dat als gif het zeer giftige pesticide Temik was gebruikt. De rijkswacht van Beernem heeft proces-verbaal opgesteld, maar de daders zijn tot op heden onbekend. Het bedoelde waterwingebied wordt door de VMW voor de jacht verpacht. De administratie vraagt de VMW het toezicht op de uitvoering van de jacht te verscherpen.

Zoals reeds werd gesteld in het antwoord op de parlementaire vraag nr. 98 van 21 maart 1996 van de heer Jos Stassen (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11 van 15 april), is het toestaan van beperkte jachtrechten in waterwinningsgebieden een gevolg van de verplichting om wildschade aan belendende land- en tuinbouwpercelen te voorkomen.

Vraag nr. 117
van 23 april 1996
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Kolonie van Wortel (Hoogstraten) – Aankoop

Onlangs maakte Vlaams minister-president Luc Van

den Brande bekend dat het Vlaams Gewest de Kolonie van Wortel in Hoogstraten zou aankopen.

Heeft het Vlaams Gewest inderdaad deze beslissing genomen en zo ja, wanneer?

Hoeveel bedraagt de aankoopprijs?

Waar komen de fondsen, nodig voor deze aankoop, vandaan?

Wat is de uiteindelijke bestemming van de Kolonie van Wortel?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Antwoord

De voorbije weken werd met, het kabinet van de Vlaamse minister bevoegd voor de begroting en met de Vlaamse Landmaatschappij een scenario besproken voor de aankoop van de Rijkswelddadigheidskolonie van Wortel.

Dit zal geschieden door het verlenen van een terugvoerbaar voorschot aan de Vlaamse Landmaatschappij; de modaliteiten van terugbetaling ervan zullen worden vastgelegd in een conventie tussen de VLM en de minister, zoals dat ook in het kader van de ruilverkaveling wordt geregeld.

De aankoopprijs van het vrijgegeven gebied (± 430 ha) wordt geraamd op ± 260 miljoen frank.

De fondsen worden geput uit het Landinrichtingsfonds van de Vlaamse begroting (sectie 61.4).

Wat de uiteindelijke bestemming aangaat, zal de Vlaamse Landmaatschappij aan de Vlaamse regering een inrichtingsplan voorstellen waarbij verschillende partners zoals gemeenten en provincie kunnen worden betrokken. Op basis van dit inrichtingsplan kunnen dan de definitieve opties worden vastgelegd, en aan definitieve eigenaars worden toegewezen.

Vraag nr. 118
van 23 april 1996
van de heer PIETER HUYBRECHTS

NV Chemische Industrie Wilsele – Afval

De NV Chemische Industrie van Wilsele (CIW) stortte tussen 1990 en 1994 ongeveer 150.000 ton industriële en gevaarlijke afvalstoffen in Kessel-Lo en Wilsele.

In het afval werden onder andere zware metalen aangetroffen. Een verwijdering van deze afvalstoffen is dus noodzakelijk.

Is er al een beslissing genomen om deze afvalstoffen te verwijderen?

Zo ja, wanneer zullen ze worden verwijderd en hoelang zal de totale sanering duren?

Wie zal voor de verwijdering instaan?

Wat is de totale kostprijs van de sanering en wie zal die betalen ?

Antwoord

De NV CIW stortte tussen 1890 en 1965 grote hoeveelheden afvalstoffen op respectievelijk hun terreinen aan de Aarschotsesteenweg in Wilslele en de Dijledreef in Kessel-Lo. Momenteel bevindt zich daar circa 150.000 ton afvalstoffen, hoofdzakelijk in de vorm van twee afvalbergen.

1. Reeds in 1989 werd de beslissing genomen om deze afvalstoffen te verwijderen en werd een aanvang gemaakt met de procedure voor ambtshalve verwijdering. Ten gevolge van technische moeilijkheden (ontbreken toegangswegen, gebrek aan voldoende uitgebreid onderzoek, enz.), gelet op de tijdrovende administratieve procedures van ingebrekestelling, hoorzitting, enzovoort en de ondertussen gewijzigde wetgeving, kon de ambtshalve verwijdering pas recentelijk opnieuw in offertevraag worden gebracht.
2. De opening van de inschrijvingen werd gepland voor 17 mei 1996, waarna het resultaat met voorstel tot gunning van de werking voor goedkeuring kan worden voorgelegd aan de Vlaamse regering. Dit laatste wordt verwacht midden 1996, na het parlementair reces. De totale sanering zal circa 500 werkdagen in beslag nemen. Deze termijn is noodzakelijk gezien de zéér grote hoeveelheid afvalstoffen en de beperkte aanvaardingscapaciteiten van alle Vlaamse categorie 1-stortplaatsen.
3. De OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) treedt ambtshalve op als opdrachtgevend bestuur. De werken zullen worden uitgevoerd door de inschrijver die de meest voordelige voorwaarden biedt.
4. De totale kostprijs wordt geraamd op circa 1 miljard frank, geprefinancierd door de OVAM via het Fonds Ambtshalve Verwijdering. Nadien zullen deze kosten langs juridische weg worden teruggevorderd van de NV CIW of haar rechtsopvolgers.

Vraag nr. 119

van 23 april 1996

van de heer **TUUR VAN WALLEENDAEL**

Vacature St.-Martinusscholen Asse – Uitsluiting VUB-diploma

Op het Werk-Informatiesysteem (WIS) van 21 november 1995 verscheen, onder het toezicht van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB), de bekendmaking van een openstaande betrekking voor een deeltijdse lerares, specialiteit niet nader gespecificeerd, bij de St.-Martinusscholen in Asse.

Overeenkomstig de geldende bepalingen van het rechtspositiedecreet van 27 maart 1991 en de uitvoeringsbesluiten, vermeldt de vacature als diplomavereiste voor die specifieke onderwijsbetrekking in de hogere cyclus algemeen secundair onderwijs, de graad van licentiaat in de medische wetenschappen. Van kandidaatstelling worden de houders van een VUB-diploma evenwel uitdrukkelijk uitgesloten. Een kopie van dit vacaturebericht vindt de minister als bijlage.

1. Neemt de VDAB lukraak en zonder inhoudelijke controle elke hem bezorgde personeelsadvertentie op in zijn communicatiekanalen, zelfs indien het vacaturebericht zoals in het bovenvermelde voorbeeld op manifeste wijze het fundamentele recht op gelijke behandeling in arbeidsaangelegenheden mist ?
2. Welke maatregelen heeft de Vlaamse minister van Tewerkstelling genomen, als toezichthoudende overheid op die pararegionale instelling, om een dergelijke flagrante aanfluiting van de grondwettelijke rechtsgelijkheid (in onderwijsaangelegenheden) in de toekomst te vermijden ?
3. Heeft de minister, eveneens in zijn hoedanigheid van toezichthoudende overheid, de nodige stappen gedaan om de betrokken dienst tot een rechtzetting van het kwestieuze vacaturebericht te verplichten of eventueel de openbare oproep als onwettig en nietbestaand te beschouwen ?

N.B. : Hierover werd eveneens een vraag gesteld aan de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

Jaarlijks behandelt en verspreidt de VDAB 100.000 vacatures die maandelijks door ongeveer 150.000 werkzoekenden via WIS worden geraadpleegd (of ongeveer 3 miljoen raadplegingen per maand). De VDAB-consulenten streven ernaar deze vacatures op een correcte en niet-discriminerende wijze ter kennis te brengen van de werkzoekenden. Op geen enkele wijze wil de VDAB afbreuk doen aan de rechten van de werkzoekenden, niettegenstaande de Vlaamse volksvertegenwoordiger een tekortkoming vaststelt.

Door de VDAB worden reeds jaren belangrijke inspanningen geleverd om mogelijke discriminatie te vermijden en te voorkomen. Zowel de interne richtlijnen als de personeelopleidingen besteden hieraan aandacht. Of de positieve of negatieve vraag van een onderwijsinstelling met betrekking tot diplomavereiste een discriminatie inhoudt, hiervoor verwijs ik naar het antwoord van Vlaams minister Luc Van den Bossche, aan wie de Vlaamse volksvertegenwoordiger dezelfde vragen heeft gesteld. Ter informatie kan ik nog meedelen dat een werkzoekende werd tewerkgesteld in de aangekondigde vacature.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 42

van 23 april 1996

van de heer **LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Ministeriegebouw Hasselt – Geldigheid huuropzeg

Op 22 mei 1995 betekende uittredend minister Sauwens de huuropzeg voor het gebouw Twee-Torenwijk, Torenplein 6 in Hasselt, waar de gedecentraliseerde diensten van het ministerie van de Vlaamse

Gemeenschap gehuisvest waren. Nochtans besliste de ministerraad op 8 februari 1995 dat de behandeling van deze huisvesting werd verdaagd naar de begrotingscontrole 1995 en afhankelijk werd gemaakt van het opstellen van een dossier over de noden van de administratie.

Beschikte minister Sauwens op het ogenblik van de huuropzeg over een delegatie van bevoegdheid die hem in staat stelde de huurovereenkomst op geldige wijze op te zeggen ?

Antwoord

Vooraf wens ik op te merken dat uittredend minister Sauwens op 22 mei 1995 alleen een huuropzeg heeft betekend aan de eigenaar voor de verdiepingen 5, 8, 9, 10, 15, 17 en 18. De verdiepingen 3, 6, 11, 12, 13 en 14 zijn nog steeds ingenomen door de Vlaamse Gemeenschap.

De heer Sauwens was als minister verantwoordelijk voor de huisvesting van de ambtenaren en bijgevolg bevoegd op te treden in naam van de Vlaamse regering.

De beslissing werd trouwens genomen ingevolge de veiligheidsproblemen in het Torengedouw.

De eigenaars hebben zowel bij de Raad van State, afdeling Administratie, als bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel getracht de geldigheid van de huuropzeg aan te vechten.

De Raad van State heeft op 11 december 1995 de vordering tot schorsing verworpen.

De voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg heeft in openbare zitting van 14 februari 1996 de hoofdeis van de tegenpartij afgewezen als ongegrond. De tegenvordering wegens tergend en roekeloos geding werd gegrond verklaard voor een bedrag van 75.000 frank. De beschikking werd door de tegenpartij vrijwillig uitgevoerd.

Rekening houdende met wat voorafgaat, oordeel ik dat er op een geldige wijze een einde werd gesteld aan de huurovereenkomst.

Vraag nr. 43 van 23 april 1996 van de heer GEORGES BEERDEN

Gehandicapten – Toegankelijkheid gebouwen

1. Wat zijn de huidige reglementeringen inzake de toegankelijkheid van openbare gebouwen voor minder-validen ?
2. Zijn er reglementen en/of richtlijnen van toepassing voor de huidige en toekomstige aanbestedingsdossiers voor openbare gebouwen ?
3. Voldoen deze beschikkingen en/of zijn er projecten om ze aan te passen ? Zo ja, in welke zin ?
4. Bestaan er richtlijnen en/of aanbevelingen omtrent dit probleem voor de privé-bouwsector ? Worden er voorwaarden gesteld of aanbevelingen gegeven in het kader van het vergunningenbeleid ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening en aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

1. De huidige reglementering inzake de toegankelijkheid van openbare gebouwen voor gehandicapten is geregeld door de wet van 17 juli 1975, Belgisch Staatsblad 19 augustus 1975. De uitvoeringsbesluiten zijn genomen middels het koninklijk besluit van 9 mei 1977, Belgisch Staatsblad 8 juni 1977.
2. Voor de huidige en toekomstige aanbestedingsdossiers voor openbare gebouwen wordt telkens verwezen naar of rekening gehouden met de inhoud van de onder punt 1 vermelde reglementering.
3. De huidige reglementering is in principe enkel van toepassing bij nieuwbouw en bij grote renovatiewerken. Dit belet echter niet dat ook werken specifiek voor de toegang voor gehandicapten worden uitgeschreven in andere gevallen. Dit gebeurt onder meer naar aanleiding van aanbevelingen van de dienst Veiligheid, Gezondheid en Verfraaiing van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De uitvoering van deze werken houdt dan in de mate van het mogelijke rekening met richtlijnen zoals die werden opgesteld door verenigingen die zich met de problematiek van de gehandicapten bezighouden.

Aan de Vlaamse volksvertegenwoordiger bezorg ik als bijlage een bundel van een aantal publikaties van het Nationaal Instituut voor de Huisvesting en van de Nationale Vereniging voor de Huisvesting van Minder-validen.

4. In de privé-sector kan eveneens worden verwezen naar de hierboven vermelde publikaties en aanbevelingen. Vaak zijn subsidies ter zake afhankelijk van het opvolgen van de wetgeving, richtlijnen en aanbevelingen (bv. bij gehandicaptenvoorzieningen).

(De bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement - red.)

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE
WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE
ORDENING

Vraag nr. 159 van 15 april 1996 van de heer JULIEN DEMEULENAERE

Retributies privaat gebruik – Toegang privé-eigendom

Het besluit van de Vlaamse regering betreffende het toekennen van vergunningen, het vaststellen en innen van retributies voor het privaat gebruik van het domein van de waterwegen en hun aanhorigheden, de zeewering en de dijken dateert van 16 maart 1994 en

verscheen in het Belgisch Staatsblad van 4 oktober 1994.

Dit besluit heeft onder meer tot gevolg dat eigenaars van gronden en woningen een bedrag verschuldigd zijn aan de Vlaamse Gemeenschap om toegang te verkrijgen tot hun eigendom via een jaagpad.

1. Bestaat hier geen erfdiensbaarheid, zodat aan de eigenaars doorgang moet worden verleend ?
2. Is het billijk dat eigenaars die toegang wensen tot hun eigendom een bedrag betalen waarbij geen rekening wordt gehouden met de oppervlakte van het eigendom, zodat voor toegang tot 1 ha of tot 20 ha uiteindelijk evenveel wordt betaald ?
3. Is het logisch dat bijvoorbeeld voor de toegang tot een stuk landbouwgrond dat jaarlijks 10.000 frank opbrengt, 4.000 frank voor een dergelijke vergunning moet worden betaald ?

Antwoord

1. Indien de bestaande toegang over het openbaar domein de enige toegang van de woning of het erf tot de openbare weg is, dan moet deze toegang behouden blijven en kan het recht van uitweg worden opgedrongen. Wel is er een retributievrije vergunning nodig die bepaalt op welke wijze deze toegang moet worden genomen.

Het decreet van 18 december, houdende de bepalingen tot begeleiding van de begroting van 1993, bepaalt in artikel 43 dat aangelande eigenaars van retributie kunnen worden vrijgesteld. Tevens laat het decreet de Vlaamse regering toe om hiervoor nadere regels uit te werken. Aangezien het recht van uitweg een evidentie is en steunt op rechtsgronden bepaald in het Burgerlijk Wetboek, werden er in het uitvoeringsbesluit van 16 maart 1994, geen nadere modaliteiten bepaald.

Er is echter wel een retributie verschuldigd indien er meer goederen van het openbaar domein in gebruik worden genomen dan strikt noodzakelijk is voor de uitoefening van het recht van uitweg en indien geen andere uitweg mogelijk is (al zal bij betwisting daaromtrent de feitenrechter oordelen). De tarieven hiervoor zijn door de Vlaamse regering vastgesteld in het eerder aangehaalde uitvoeringsbesluit en bestaan uit een éénmalig vast recht van 2.500 frank en een jaarlijks te betalen variabel recht dat wordt berekend op basis van de ingenomen oppervlakte domeingoed. Deze tarieven zijn aan de huidige levensstandaard aangepast.

Tot slot kan de vergunninghouder die niet langer van de vergunning wenst gebruik te maken deze bij eenvoudig aangetekend schrijven opzeggen.

2. In de veronderstelling dat het gaat om meer dan de loutere uitoefening van het recht van uitweg, is het evident dat de tarieven worden berekend op basis van de oppervlakte van de ingebruikname van het openbaar domein.

In casu betreft de berekening van het variabel recht de oppervlakte van de grondinname van het lijdend

erf, zijnde het openbaar domein. Men mag niet uit het oog verliezen dat de retributie een vergoeding is voor een bewezen dienst, namelijk de ingebruikname van het openbaar domein.

In dit kader is het niet relevant of de retributieplichtige vergunninghouder eigenaar is van een domein van 1 hectare of 20 hectare. In de veronderstelling dat zij een gelijkaardige oppervlakte van het openbaar domein bezetten, is het billijk dat ze dezelfde retributie betalen.

3. Deze vraag kan als grondslag dienen voor de verantwoording van alle vormen van cijzen, belastingen en vergoedingen. In casu werd de retributie bij decreet van 18 december 1992 ingesteld en nader bepaald in het besluit van 16 maart 1994. Dit laatste is na deskundig advies een compromis tussen de verschillende belanghebbenden. De tarieven die uit dit beslissingsproces voortvloeien kunnen onmogelijk met elke individuele situatie rekening houden. De retributie is een vergoeding voor een bewezen dienst.

Bij decreet en uitvoeringsbesluit kan men tarieven vastleggen gebaseerd op de afmetingen van de ingenomen oppervlakte van het openbaar domein, maar men kan onmogelijk voor elke gebruiker de omvang en/of opbrengst van zijn goed in rekening brengen. Vandaar de poging van de regelgever om in de mate van het mogelijke met categorieën te werken, waarbij de grootst mogelijke vorm van rechtsgelijkheid wordt nagestreefd. Dat dit niet altijd beantwoordt aan de meest verfijnde logica, is eigen aan elke vorm van regelgeving en ligt zeker niet aan de nalatigheid of het gebrek aan inzicht van de opstellers van de teksten.

Vraag nr. 160 van 15 april 1996 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Coördinatie De Lijn-NMBS – Lijn 52 Puurs-Boom

Normaliter wordt medio 1997 het baanvak Puurs-Boom van lijn 52 van de NMBS opnieuw in gebruik genomen. Daardoor krijgt Klein-Brabant een volwaardig alternatieve vervoerswijze voor de niet altijd even vlotte verbinding met Antwerpen en de gemeenten die daartussen zijn gelegen. Nochtans blijkt de NMBS hierover terughoudend te zijn. Daarbij wordt verwezen naar het huidige aanbod van De Lijn. De NMBS stelt zich de vraag of de bus niet beter op de trein kan worden afgestemd.

Is er ter zake enig overleg geweest ?

Werden er door De Lijn reeds opties of beslissingen genomen met betrekking tot het afstemmen van de busverbindingen op de genoemde spoorwegverbinding ?

Antwoord

In de vergaderingen van de Provinciale Vervoerscommissies, het overlegorgaan tussen de NMBS en De Lijn, werd reeds overleg gepleegd over de eventuele optima-

lisatie van de aansluitingen in Puurs, na doortrekking van de spoorlijn 52 Antwerpen-Boom tot Puurs.

Wat de dienstregeling voor het jaar 1997 betreft, werd overeengekomen dat De Lijn haar dienstregeling behoudt daar de treinregeling in 1998 totaal wordt herschikt met de komst van de hogesnelheidstrein.

Voor de dienstregeling 1998, als de hogesnelheidslijn in gebruik is, reorganiseert de NMBS het volledige net en zij tracht voor de lijn Mechelen-St.-Niklaas het knooppunt (kruisen van treinen) te plaatsen in Puurs, waarop dan de spoorlijn 52 kan worden afgestemd.

In het licht van deze herschikking herzielt De Lijn haar dienstregeling van de autobuslijn 52a.

Vraag nr. 161
van 15 april 1996
van de heer JOHAN DE ROO

Heraanleg onveilige kruispunten – Arrondissement Gent-Eeklo

Worden kruispunten die bekend staan als "zwarte punten" systematisch aangepakt en eventueel heraanlegd ?

Worden, vanuit de federale regering, de gegevens inzake ongevallen op die zwarte punten systematisch doorgespeeld aan het departement van de minister ? Om welke gegevens gaat het dan ?

Welke zijn die kruispunten in het arrondissement Gent-Eeklo ? Zijn er gegevens bekend inzake de leeftijd van de slachtoffers ? Welke plannen zijn er inzake veiligheidsingrepen ?

Antwoord

1. Kruispunten die lange tijd in de statistieken bekend staan als "zwarte punten" maken geregeld het onderwerp uit van voorstellen voor aanpassingen, bijvoorbeeld in de vergaderingen van de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid. Om een doeltreffende ingreep te kunnen voorstellen, is een nauwgezet onderzoek naar de aard van de ongevallen nodig. De heraanleg van het kruispunt is niet altijd vereist. Beperkte aanpassingen kunnen soms één bepaald type ongevallen voorkomen. Zo kan bijvoorbeeld op kruispunten uitgerust met een driekleurige signalisatie, in het geval van veel voorkomende ongevallen met linksafslaand verkeer, onder bepaalde voorwaarden een conflictvrije linksafregeling een oplossing bieden.

Daarnaast moet men er rekening mee houden dat de definitie van een "zwart punt" een statistisch gegeven is. Zo zouden volgens de rijkswacht $\pm 75\%$ van de zwarte punten een jaar later uit de statistieken verdwijnen. Wel komen er een aantal andere in de plaats, zodanig dat het aantal "zwarte punten" ongeveer constant blijft. Daarom wordt geregeld gepleit voor een herdefiniëring van het begrip "zwart punt" waarin rekening wordt gehouden met verkeersintensiteit, aard van de ongevallen ...

2. Door de rijkswacht worden de statistieken over de

ongevallengegevens per weg en km-punt ter beschikking gesteld van de administratie Wegen en Verkeer.

3. Als bijlage vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een tabel met de kruispunten in het arrondissement Gent-Eeklo die bekend staan als "zwarte punten". Deze tabel vermeldt tevens de veiligheidsingrepen die zullen worden uitgevoerd of reeds uitgevoerd zijn.

De bestanden die tot doel hebben de zwarte punten te lokaliseren, bevatten geen gegevens met betrekking tot de leeftijd van de slachtoffers, aangezien deze niet relevant is voor de lokalisatie van de zwarte punten.

(De bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement – red.)

Vraag nr. 162
van 23 april 1996
van de heer JOHAN MALCORPS

Mobilfoonmasten – Beleid

Vanaf midden 1996 zal het mobilfoonnetwerk in België gevoelig uitbreiden. Zo zal de groep Mobistar vanaf 27 augustus 1996 volop de concurrentie aangaan met het Proximus-netwerk van Belgacom. Voor een optimale geografische dekking van het grondgebied hebben Proximus én Mobistar nood aan vele honderden basisstations. Dit houdt telkens de inplanting in van een zendmast met een antenne van ongeveer 25 meter hoog. Die worden meestal op hoger gelegen sites neergepoot en veroorzaken aldus heel wat visuele hinder.

Belgacom beschikt momenteel voor haar GSM-mobilfoonnet over een 300-tal antennes. Mobistar raamt het aantal benodigde basisstations op 700 à 800 sites. Tegen augustus wil Mobistar alvast 320 basisstations gebouwd hebben. Een 70-tal bouwaanvragen zouden nu reeds zijn ingediend.

Door de concurrentie tussen Mobistar en Proximus dreigt een overdaad aan masten, visuele hinder en schade aan landschappen.

Welk beleidskader, bijvoorbeeld inzake bindende voorwaarden voor vergunningverlenende gemeenten en administraties, heeft de minister uitgewerkt om de inplanting van masten voor telecommunicatie in goede banen te leiden en de ruimtelijke en visuele hinder tot een minimum te beperken ?

Antwoord

Er kan worden verwezen naar mijn antwoord op de actuele vraag van mevrouw Ria De Schamphelaere in het Vlaams Parlement (Handelingen 2 – 17 oktober 1995) waar dezelfde vraagstelling al werd behandeld.

Voor alle duidelijkheid kan het volgende worden gesteld.

– Voor de inplanting van antennes wordt maximaal gebruik gemaakt van bestaande infrastructuren, onder meer door meervoudig gebruik van bestaande pylonen (De Lijn, Belgacom, Regieposten, enz.), bestaande gebouwen en hoge constructies.

Het is dus niet zo dat elke site, en er zijn er slechts een 350 (en geen 700 à 800), impliciet een mast van 25 m hoogte met antennes betekent. Meestal worden antennes (die op zich van zeer geringe omvang zijn) geplaatst op of bij bestaande constructies.

- Hierbij worden beschermde gebouwen en sites zoveel mogelijk vermeden. Uitzonderingen kunnen hierop worden gemaakt indien de antennes bijna onzichtbaar kunnen worden aangebracht (bv. op de toren van de abdijkerk in Grimbergen staat een Belgacom-antenne die niemand kan zien).
- Aanvragen zullen de mogelijke impact op de aanpalende gebieden weergeven, rekening houdende met het principe dat het netwerk het volledige grondgebied moet bedekken : bij de vergunningverlening kunnen zo de ruimtelijke implicaties op het aanpalende gebied worden ingeschat.
- Voorafgaand aan het indienen van bouwaanvragen heeft overleg plaats met de respectieve coördinatoren van de buitenafdelingen, teneinde mogelijke knelpunten vooraf te detecteren en zo nodig naar alternatieve, ruimtelijk aanvaardbare oplossingen te streven.
- Inplantingen in de open ruimte zijn in principe niet aanvaardbaar ; nieuwe implantaties van antennes moeten worden gezocht binnen industrie- of ambachtelijke gebieden, aansluitend aan bestaande infrastructuren en binnen geurbaniseerde omgevingen, voor zover ze passen binnen het bebouwde weefsel en ermee verenigbaar zijn.
- De implantaties langs en op de autosnelwegen vormen een apart geval. Hier wordt gestreefd naar implantaties bij of op reeds bebouwde sites zoals parkings, Regieposten en service-stations.
- Elke inplanting is een feitenkwesie die geval per geval moet worden onderzocht. Er wordt gepleit voor lichte constructies die qua vorm, materialen en kleur, zo weinig mogelijk storend overkomen binnen de inplantingssites.
- Een specifieke reglementering inzake plaatsing van masten en antennes bestaat niet in het kader van de stedenbouwwetgeving. De opgesomde beoordelings-elementen moeten door de gemachtigde ambtenaren worden gehanteerd.

Vraag nr. 163
van 23 april 1996
van de heer GEORGES BEERDEN

Gehandicapten – Toegankelijkheid gebouwen

Zie :
Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid
Vraag nr. 43
van 23 april 1996
van de heer Georges Beerden
Blz. 594

Antwoord

Er bestaat geen specifieke reglementering inzake de

toegankelijkheid van openbare gebouwen voor mindervaliden.

De wet van 17 juli 1975 (Belgisch Staatsblad 19 augustus 1975) betreffende de toegang van gehandicapten tot gebouwen toegankelijk voor het publiek, geldt immers zowel voor openbare gebouwen in de strikte zin, als voor de andere.

Deze wet bepaalt onder andere in haar artikel 1 dat ten behoeve van de gebouwen die toegankelijk zijn voor het publiek, door de bevoegde overheid slechts een bouwvergunning wordt verleend mits die gebouwen voldoen aan de normen door de Koning vastgesteld inzake de toegankelijkheid voor gehandicapten.

Dit geldt eveneens voor belangrijke verbouwingen (artikel 2).

De lijst van deze gebouwen en de normen die ervoor gelden werden vastgelegd in het koninklijk besluit van 9 mei 1977 (Belgisch Staatsblad 8 juni 1977) dat de enige praktische geldende richtlijn vormt.

Deze richtlijn volstaat voor alle nieuw te bouwen gebouwen en belangrijke verbouwingen aan bestaande gebouwen.

Het probleem van bestaande, oude, niet-aangepaste gebouwen blijft uiteraard onopgelost.

Voorheen werd echter reeds terecht geoordeeld dat een aanpassing van gans het bestaand gebouwenpatrimonium vaak technisch grote moeilijkheden zou opleveren en een niet te verantwoorden kostprijs zou meebrengen.

Momenteel wordt, in het kader van een ontwerp van algemene bouwverordening inzake wegen voor voetgangersverkeer, onderzocht in hoeverre voldoende brede obstakelvrije loopwegen kunnen worden gegarandeerd. Tevens zal worden onderzocht of andere initiatieven op het vlak van wetgeving en/of reglementering kunnen worden genomen.

Vraag nr. 164
van 23 april 1996
van de heer PATRICK HOSTEKINT

Ring Ruiselede – Veiligheidsmaatregelen

Op de N37 Aalter-Tielt werd in de tweede helft van de jaren tachtig een ringweg aangelegd rond de Westvlaamse gemeente Ruiselede. Sinds de ingebruikname heeft deze ring een slechte reputatie, want bijna wekelijks gebeurt er een ongeval op dit stuk van de N37.

Tot op vandaag werd er langs de ringweg geen verlichting aangebracht. Daarnaast wordt het gevaar nog eens vergroot door de aanwezigheid van een zestal kruispunten op de ring. Nochtans hebben de gemeenten de opdracht alert toe te zien en te waken over de veiligheid en het vlot verkeer op de wegen van haar grondgebied (Gemeentewet – artikel 35).

1. Zijn er plannen om binnenkort de ring rond de gemeente Ruiselede te voorzien van verlichting ?
2. Behelzen de beleidsplannen van de minister andere maatregelen om de veiligheid op de ringweg te ver-

groten (verkeerslichten aan de kruispunten, snelheidsbeperking) ?

Antwoord

1. De openbare verlichting langs de N37 – omleiding Ruiselede – is opgenomen in het algemeen programma Openbare Verlichting.

Het investeringsprogramma 1997 is thans in voorbereiding. De betrokken administratie onderzoekt of, rekening houdende met de beschikbare budgettaire middelen en de voorrang die moet worden verleend aan de meest dringende prioriteiten, de omleiding Ruiselede al dan niet kan worden opgenomen in het programma 1997.

2. Er worden geen andere veiligheidsmaatregelen gepland voor de N37 – omleiding Ruiselede. Geen enkel van deze kruispunten op deze weg is gekend als "zwart punt" en een snelheidsbeperking lijkt mij hier niet realistisch.

Er wordt wel over gewaakt dat er, om veiligheidsredenen, door de aangelanden geen nieuwe rechtstreekse toegangen tot de omleidingsweg worden genomen.

Vraag nr. 165 van 23 april 1996 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Kanaal Brussel-Charleroi – Afmerende tankers

Op 26 juni 1989 stelde mijn voorganger wijlen Daan Vervaeke een schriftelijke vraag in verband met het losen van tankers op het kanaal Brussel-Charleroi (vraag nr. 185, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 28 augustus 1989, blz. 666).

Nog steeds meren tankers in het kanaal Brussel-Charleroi aan in bebouwde kommen.

1. Het meren in de nauwe doortocht is verboden door artikel 9 van het Bijzonder Reglement van het Kanaal van Charleroi naar Brussel. Hoeveel maal is dit verbod overtreden ? Wat was de reden hiervoor ?
2. Het toezicht wordt uitgeoefend door bevoegde agenten. Om hoeveel agenten gaat het hier ? Hoeveel controles voerden zij tot op heden uit ?

Antwoord

1. Het is slechts uitzonderlijk dat tankers aanmeren langs bebouwde kommen op het kanaal Brussel-Charleroi (o.a. in de doortocht van Halle). Dit gebeurt omdat de schippers boodschappen willen doen in de naast het kanaal gelegen winkels.

Deze tankschepen vervoeren meestal stookolie, waardoor het eventuele ontploffingsgevaar van de tankschepen minimaal is.

2. Op het kanaal Brussel-Charleroi gebeurt het dagelijks toezicht door een technisch assistent (wachter) en een technisch beambte. Daarnaast wordt ook

geregeld (minstens tweemaal per week) controle verricht door een technisch assistent (werkopzichter) en door het districtshoofd.

Vraag nr. 166 van 23 april 1996 van de heer PIETER HUYBRECHTS

Heerle's Hof Hoogstraten – Lobbywerk voor golfterrein

Een oud-minister, in de jaren tachtig bevoegd voor Ruimtelijke Ordening, zou in opdracht van de nieuwe eigenaar van het domein Heerle's Hof in Minderhout en Meerle (gemeente Hoogstraten) gelobbyd hebben om de aanleg van een golfterrein in bovenvermeld domein toch doorgang te laten vinden.

Is de minister of iemand van zijn kabinet in dit opzicht door de persoon in kwestie benaderd ? Zo ja, wat werd er afgesproken ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Antwoord

De bedoelde oud-minister is met betrekking tot deze materie niet op mijn kabinet ontvangen. Evenmin zijn er hierover contacten geweest tussen hem en mijn medewerkers.

Vraag nr. 167 van 23 april 1996 van de heer PIETER HUYBRECHTS

Binnenvaart – Stimulering

Het vervoer over water is de zuinigste en de meest ecologische transportwijze. Nochtans kampt de binnenvaart met een overcapaciteit, terwijl het wegnen hopeloos dichtslibt en voor een economische en ecologische ramp zorgt.

Welke maatregelen heeft de minister reeds genomen of uitgewerkt om het vervoer via de binnenvaart te stimuleren ?

Heeft hij reeds stappen gezet om de industrie ertoe te verplichten een gedeelte van haar vervoer aan de binnenvaart toe te vertrouwen ?

Antwoord

Het stimuleren van het vervoer over water is een belangrijk aandachtspunt van zowel mijn beleid als dat van de Vlaamse regering. Ervan uitgaande dat deze transportmodus wegens zijn milieuvriendelijkheid en zijn veiligheid een belangrijk alternatief kan vormen voor de problemen die zich op de weg voordoen, werd ter promotie van het waterwegtransport de VZW Promotie Binnenvaart Vlaanderen opgericht.

In nauwe samenwerking met de administratie werkt deze VZW Promotie Binnenvaart Vlaanderen vooral aan de bekendmaking en aan het imago van de binnenvaart.

Anderzijds wordt, ter voorbereiding van het invoeren van de vrije binnenvaartmarkt op 1 januari 2000 en in overleg met alle betrokken leden van de Vlaamse regering, een pakket maatregelen voorbereid die de binnenvaart moeten stimuleren. Deze maatregelen betreffen het schip, de bedrijfsvoering, de schipper en het schippersgezin, de waterweginfrastructuur en haar uitrusting en de organisatie van het scheepvaartverkeer. Principeel heeft de Vlaamse regering daarover reeds haar goedkeuring betuigd, maar wordt thans de implementatie voorbereid naar budgettaire implicaties.

Het verplichten van de industrie om haar vervoer aan de binnenvaart toe te vertrouwen, is een moeilijke, zometer onhaalbare maatregel ten aanzien van een transport dat grotendeels internationaal is. Wel worden er maatregelen gepland om nog enkel industrieën die effectief van de waterweg gaan gebruik maken, de kans te geven zich langs de waterweg te vestigen.

Vraag nr. 168
van 23 april 1996
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Nieuwe zeesluis Oostende – Stand van zaken

In 1993 besliste de Vlaamse regering een nieuwe zeesluis te bouwen in Oostende.

In welk stadium bevinden de werken zich reeds ?

Wanneer zullen de werken voltooid zijn ?

Wat is de totale kostprijs van dit project ?

Antwoord

Het renovatieproject van de haven van Oostende houdt onder meer de bouw van een nieuwe zeesluis in. Deze nieuwe sluis komt er ter vervanging van de Demeysluis en realiseert de maritieme ontsluiting van de achterhaven langs het kanaaldok Sas Slijkens – Plassendaele.

1. Alle vereiste onteigeningen voor de bouw van de sluis (ten bedrage van 20 miljoen) vonden reeds plaats. Gebouwen die zich op deze gronden bevonden zijn reeds gesloopt.
2. Op dit ogenblik is de renovatie en de geplande modernisering van de voorhaven aan de gang, dit met het oog op de consolidatie van de bestaande trafiek en het aantrekken van nieuwe. Als deze werken voltooid zijn kunnen de sluiswerken worden aangevat.

De minimale uitvoeringstermijn voor de sluis bedraagt 5 jaar.

3. De havengebonden investeringen binnen dit renovatieproject worden geraamd op circa 6,5 miljard. Daarvan moet minimaal 4,5 miljard voor de sluis worden uitgetrokken.

Vraag nr. 169
van 23 april 1996
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Sluis Evergem – Verdubbeling

De binnenscheepvaart wordt al jaren stiefmoederlijk behandeld. Zo wordt er dit jaar amper 300 miljoen uitgetrokken voor een vlottere scheepvaart op de binnenvaart die tot de afdeling Bovenschelde behoren.

Voor de scheepvaart in deze regio is de verdubbeling van de sluis in Evergem (verbinding Gent-Terneuzen en de ringvaart rond Gent) van prioritair belang.

Wanneer worden deze werken aangevat ?

Hoelang zullen deze werken duren ?

Wat is de kostprijs van deze werken ?

Antwoord

Ik ben mij ten volle bewust van de noodzaak van de verdubbeling van de sluis van Evergem, die zonder twijfel als één van de drukst bezette sluisen van het land kan worden beschouwd.

In 1995 werden door deze sluis (die slechts 136 m x 16 m nuttige oppervlakte heeft) circa 28.000 schepen verstuurd, wat een recordcijfer van ongeveer 9,5 miljoen ton lading betekent.

De werken voor de eerste fase zijn opgenomen in de voorzieningen voor 1998. Technisch kunnen de werken in drie jaar worden voltooid.

De kostprijs van de werken wordt op 750 miljoen frank geraamd. De nodige gronden zijn reeds verworven.

Vraag nr. 170
van 24 april 1996
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Infrastructuurwerken Gentse kanaalzone – Planschade

Op de gewestplannen Gentse Kanaalzone staat een gereserveerde strook aangeduid voor de Rodenhuyze-tunnel en de noodzakelijke infrastructuurwerken voor de verbinding van de Kennedylaan met de R4.

1. Sedert wanneer is deze strook gereserveerd ?
2. In deze reservatiestrook mag niet gebouwd of veranderd worden. Bedrijven, bedrijfsgebouwen en privé-woningen dragen alzo de "zwarte hand" van de overheid en lijden schade.
 - a) Is deze schade ooit berekend ? Zo ja, hoeveel bedraagt ze ? Zo nee, was de overheid van mening dat dit niet hoefde ?
 - b) Hoeveel eigenaars lijden onder deze situatie ?
 - c) Zijn er eigenaars die een vervroegde onteigening hebben aangevraagd ?
 - d) Zijn er in dit tragische gevecht tussen gedupeerden en de overheid al beslissingen tot onteigening gevallen ?

- e) Zijn ter zake plannen in de maak, met een vermoedelijke datum van uitvoering ?

Antwoord

1. De strook gereserveerd voor de Rodenhuyze-tunnel en de noodzakelijke infrastructuurwerken voor de verbinding van de Kennedylaan met de R4, werd reeds vastgelegd sedert de inwerkingtreding van het gewestplan "Gentse en Kanaalzone", vastgesteld bij koninklijk besluit op 14 september 1977.
2. Sedert het koninklijk besluit van 28 december 1972 houdende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, kunnen in reservatie- en erfdiensbaarheidsgebieden (artikel 18-7.3 van dit besluit) beperkingen worden opgelegd aan handelingen en werken, teneinde de nodige ruimten te reserveren voor de uitvoering van werken van openbaar nut, of om deze werken te beschermen of in stand te houden.

In de vraagstelling wordt de planning, die een eerste maal voorlopig en voor drie jaar werd vastgelegd door het ministerieel besluit van 17 september 1974, en een tweede maal bij de definitieve vaststelling door het koninklijk besluit van 14 september 1977, de "zwarte hand" van de overheid genoemd en wordt ervan uitgegaan dat het opleggen van de bestemming(en) en voorzieningen van de gewestplannen automatisch schade berokkend. Indien zulks het geval zou zijn, heeft de wetgever reeds in 1962 in de wet op de stedenbouw en in de latere aanpassingen daarvan, onder hoofdstuk V, Onteigening en Vergoeding, artikel 25 tot en met artikel 38, de nodige voorzieningen getroffen en procedures opgelegd.

Een antwoord op de vragen 2 b, c, d en e, kan slechts worden gegeven door de administratie Waterwegen en Zeewezen, die voor het verzamelen van die hoeveelheid opgevraagde gegevens de nodige mankracht en tijd zal moeten uittrekken. Binnen het tijdsbestek dat wordt gegund voor het beantwoorden van dergelijke vraag is het niet mogelijk exacte cijfers op te geven. Aan de genoemde administratie zal gevraagd worden het nodige te doen op korte termijn. Zodra ik over die gegevens beschik, zal ik ze meedelen.

Ten slotte wil ik nog verwijzen naar mijn antwoord op uw vraag nr. 93 van 1 februari 1996 (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 5 februari 1996, blz. 341) waarin ongeveer dezelfde problematiek werd behandeld over het Kluizendok en de aanverwante infrastructuurwerken.

Vraag nr. 171 van 24 april 1996 van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Kluizendok Gent – Planschade

Het Kluizendok zal heel wat ruimte in beslag nemen, niet alleen voor het realiseren van het kunstwerk zelf, maar ook voor het optimaal functioneren ervan.

Heel wat bedrijven en privé-personen zijn met hun activiteit of met hun eigendom in deze economische nuttige zone gevestigd.

1. Hoeveel bedrijven en welke vallen in dit werkterritorium ?
2. Werden deze bedrijven daarvan verwittigd en welk perspectief werd hen geboden ?
3. Werden de privé-eigenaars aangeschreven en welk perspectief werd hen geboden ? Hoeveel privé-eigenaars bevinden zich in die situatie ?
4. Zijn er reeds gedupeerden die een onteigening hebben aangevraagd wanneer bleek dat hun bedrijvigheid (in landbouw of industrie) onmogelijk wordt of geworden is ? Er worden immers uit de aard van de gewestzone geen vergunningen meer verstrekt.
5. Is er dienaangaande een planning in tijd en in budgettering vastgelegd ?
6. Wordt de schade berekend van deze zwarte-handsituatie ?

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag vergt enig zoekwerk teneinde een zo juist mogelijk antwoord te formuleren. Een gedetailleerd antwoord op de diverse punten van de vraag zal zo spoedig mogelijk worden verstrekt.

De gronden waarop het Kluizendok wordt aangelegd, bevinden zich binnen de zone van het gewestplan "Gentse en Kanaalzone", zoals vastgesteld bij koninklijk besluit van 14 september 1977. De betrokken terreinen zijn aangeduid op het kaartblad "Lochristi 14/6". Op dit kaartblad werden de terreinen in het paars ingekleurd met als bestemming "2.0 Industriegebied".

Op 19 september 1995 werd een gedeeltelijke wijziging van het gewestplan doorgevoerd. Het Kluizendok werd effectief als water ingekleurd en de aangrenzende industriezone werd bestemd voor de uitbouw van watergebonden bedrijven.

De realisatie van het Kluizendok is slechts een invulling van het sedert 1977 vastgestelde gewestplan, zodat kan worden gesteld dat de realisatie van het Kluizendok op zichzelf geen planschade creëert.

Vraag nr. 172 van 24 april 1996 van de heer JOHAN DE ROO

N49 Zelzate-Maldegem – Omvorming tot autosnelweg

1. Werden, in het kader van de omvorming van de expresweg N49 tot autosnelweg, in 1995 reeds werken uitgevoerd tussen Zelzate en Maldegem ? Zo ja, wat was hiervan de kostprijs ?
2. Welke aanbestedingen hebben in 1995 plaatsgevonden (kostprijs, aanvang der werken) en welke werken zijn voor 1996-1997 gepland (geraamde kostprijs) ? Wat zijn de vermoedelijke begin- en einddata van de verschillende fasen van de werken ?
3. Werd met het oog op de omvorming tot autosnelweg reeds een milieueffectenrapport (MER) aange-

vat ? Zo neen, wanneer is de minister van plan deze studie aan te vatten ?

Antwoord

1. In het kader van de omvorming van de expresweg N49 tot autosnelweg, werden in 1995 geen specifieke werken uitgevoerd op het vak Zelzate-Maldegem. Evenwel werd op 14 november 1995 de tweede fase van de koker rijrichting Kust van de tunnel in Zelzate aanbesteed voor een bedrag van 130.306.968 frank. Deze werken zijn thans in uitvoering.
2. Voor de omvorming tot autosnelweg van de N49 Zeebrugge-Maldegem-Antwerpen wordt voorrang gegeven aan het vak Antwerpen-Zelzate. Deze werken zullen worden opgenomen in het driejarenprogramma 1997-1998-1999.

Momenteel werkt de administratie Wegen en Verkeer aan het opstellen van een normering voor de globale behoeften van de wegeninfrastructuur. Afhankelijk van de prioriteiten en de beschikbare kredieten kunnen de werken op het vak Zelzate-Maldegem opgenomen worden in het bovenvermeld driejarenprogramma.

Wel kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger meedelen dat in het programma 1996 werken worden gepland voor de beveiliging van drie kruispunten op dit wegvak :

- N49 met R4 te Zelzate ;
- N49 met N456 te Kaprijke ;
- N49 met N434 te Eeklo.

3. Momenteel treft de administratie Wegen en Verkeer, afdeling Wegen Oost-Vlaanderen, de nodige voorbereidingen om in 1996 een milieueffectenrapport (MER) op te maken voor het vak Zelzate-Maldegem-Zeebrugge.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER VAN ECONOMIE, KMO,
LANDBOUW EN MEDIA

Vraag nr. 72
van 23 april 1996
van de heer JOS GEYSELS

HAVI-TV – Arte

De abonnees van de kabelmaatschappij HAVI-TV kunnen de zender Arte niet ontvangen. Herhaalde verzoeken ter zake van verschillende klanten hebben tot nu toe weinig resultaat gekend.

1. Wat is het beleid van de minister ter zake ?
2. Heeft de minister reeds maatregelen genomen om de kabelabonnees de mogelijkheid te bieden deze cultuurzender te ontvangen ?

Antwoord

In mijn beleidsbrief over het mediabeleid heb ik gesteld dat de grote autonomie die de kabelmaatschap-

pijen van de Vlaamse overheid hebben gekregen ook grote verantwoordelijkheid veronderstelt.

De overheid rekt erop dat de kabelmaatschappijen aan hun abonnees een zo gelijk, zo kwalitatief en zo sociaal mogelijke toegang verlenen en dat ze er mede naar moeten streven dat er geen opdeling komt tussen informatierijke en informatie-arme Vlamingen.

Sommigen pleiten voor een sociaal minimumpakket waarnaast de kabelabonnee zelf zijn eigen aanbod kan samenstellen. Wegens de technische middelen die nodig zijn om een aantal programma's weg te filteren, zou het aanbieden van zo een minimumpakket echter duurder zijn dan het huidige aanbod. Daarom pleit ik ervoor dat de kabelmaatschappijen ook in de toekomst aan hun abonnees voor dezelfde prijs eenzelfde aantal omroepprogramma's blijven aanbieden.

Wel lijkt het me heel belangrijk dat elke Vlaamse kabelabonnee in elk geval alle Vlaamse omroepen en in de toekomst de nieuwe Vlaamse omroepdiensten kan ontvangen, evenals de openbare omroepprogramma's van Nederland en van de Franse Gemeenschap. Bovendien durf ik bepleiten dat de kabel daarna de voorrang geeft aan de openbare omroepen, in de eerste plaats van de Europese lidstaten, en aan omroepen die onmiskenbaar als kwaliteitsomroep kunnen worden aangemerkt, zoals Arte.

Arte wordt nog steeds niet doorgegeven door HAVI-TV om verschillende redenen. Tot 28 maart 1994 verdeelde HAVI-TV op één kanaal Arte en 21 van de RTBF. De RTBF besliste om vanaf 28 maart 1994 niet meer mee te werken met Arte International en het programma Sport 21 werd afgevoerd. HAVI-TV heeft dan het tweede RTBF-programma, RTBF 21, opnieuw in het programmapakket opgenomen ten nadele van Arte. Verschuivingen, aanpassingen of uitbreidingen van het programma-aanbod sluiten niet uit dat Arte in de toekomst in het aanbod van HAVI-TV wordt opgenomen. Ik blijf daar bij de kabelmaatschappij op aandringen.

Vraag nr. 73
van 24 april 1996
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

BRTN-manager – Headhunters

1. Wat is het honorarium geweest van het headhuntersbureau Russell Reynolds voor hun zoekwerk naar de nieuwe BRTN-manager (honorarium totale opdracht en in zijn deelaspecten) ?
2. Is er een clausule van resultaatgarantie (no cure, no pay) opgenomen in het contract met het headhuntersbureau ?
3. Heeft dit bureau een erkenning als wervings- en selectiebureau of binnen de privé-arbeidsbemiddeling (decreet 19 april 1995, Belgisch Staatsblad 26 juli 1995 of decreet 3 maart 1993, Belgisch Staatsblad 22 juni 1993) ?
4. Welke selectiemethodes heeft dit bureau toegepast bij de procedure en hoe ziet dit bureau de wetenschappelijke methodologie van deze methodes ?

5. In welke mate is er rekening gehouden met de actuele wetgeving, waarbij geen referenties over de betrokkenen worden ingewonnen zonder uitdrukkelijke toestemming van de kandidaat (cf. 8 december 1993 : besluit van de Vlaamse regering tot uitvoering van artikel 5 §5 en artikel 6 §12, van het decreet van 3 maart 1993 houdende regeling tot erkenning van de outplacement-, wervings- en selectiebureaus in het Vlaams Gewest, artikel 10) ?
6. Is er ooit een evaluatie gemaakt van de tussenkomst van het headhuntersbureau bij de selectie van de KS-manager, de heer Thyl Gheyselincx ?

Antwoord

1. Het honorarium voor de opdracht bedroeg 2,1 miljoen frank, exclusief BTW. De bijkomende kosten (onder andere verplaatsingskosten) mochten niet hoger liggen dan 60.000 frank.
2. Er werd voor de adviesopdracht geen resultaatgarantie overeengekomen. Russell Reynolds zou zich voor het afgesproken honorarium gedurende zes maanden inzetten voor de adviesopdracht.

De adviesopdracht kon door mij op elk moment na de eerste maand worden stopgezet. In dat geval zou een honorarium op basis van de gepresteerde tijd worden berekend.

3. Aangezien Russell Reynolds enkel een adviesopdracht werd toevertrouwd en geen wervings- of selectieopdracht, was het bezit van een erkenning in toepassing van het decreet van 19 april 1995 geen mededingingsvoorwaarde voor de toekenning van de opdracht.
4. Bij de keuze van het bureau heeft de daartoe aangestelde evaluatiecommissie zich voornamelijk laten leiden door de internationale deskundigheid en reputatie van de bureaus, door de mate waarin de verschillende bureaus konden voldoen aan de opgesomde criteria, de mate waarin de bureaus blijk gaven van een goed begrip van de specifieke cultuur van een openbare omroep en door de deskundigheid van de adviseurs die zij voor de adviesopdracht wensten ter beschikking te stellen. Indien de Vlaamse volksvertegenwoordiger informatie wenst over de methodologie van Russell Reynolds, kan hij zich het best rechtstreeks wenden tot het bureau zelf.
5. Ik ga ervan uit dat de wettelijke en decretale bepalingen volledig werden nageleefd, aangezien niemand een klacht heeft ingediend.
6. De selectie van de heer Thyl Gheyselincx is nog gebeurd onder de verantwoordelijkheid van de federale regering. Volgens mijn informatie is Russell Reynolds niet betrokken geweest bij deze selectie. Ik kan enkel stellen dat ik ten zeerste tevreden ben over het advies van Russell Reynolds aangaande de heer De Graeve.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE
AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID
EN HUISVESTING

Vraag nr. 86
van 15 april 1996
van de heer MICHEL DOOMST

Gemeentekrediet – Partnerkeuze

Het Belgisch banklandschap blijkt op grondige hervormingen aan te sturen. Toch wekt het verwondering dat een akkoord in de maak is tussen de directie van het Gemeentekrediet van België en de Crédit Local de France over een eventuele kruisparticipatie. Deze beursgenoteerde Franse bank zou op die manier een deel van de aandelen van het Gemeentekrediet verwerven. De tweede grootste bank van België, het Gemeentekrediet, is sinds 1860 voor 100 % eigendom van gemeenten en provincies. Blijkbaar is deze bank door haar omvang, werking en feitelijk monopolie op de lokale financiële markt een aantrekkelijke partner.

De zoektocht naar andere partners gebeurt blijkbaar via discussies in de media. De aandeelhouders van het Gemeentekrediet vernemen alles in de pers.

1. Vergt de toekomst van de bank geen voorafgaandelijk diepgaand overleg tussen de raad van bestuur en de verenigingen van steden, gemeenten, provincies en gewestelijke overheden ?
2. Is voor een dergelijke ingreep geen grondige studie door een onafhankelijke en deskundige partij nodig ?
3. Moeten voor een eventuele keuze van een eventuele partner ook elementen als belang van gemeenten en inpasbare bedrijfscultuur in aanmerking worden genomen ?

Antwoord

Ik vestig de aandacht van de Vlaamse volksvertegenwoordiger op het feit dat het Gemeentekrediet een openbare kredietinstelling is. In die hoedanigheid is het tegelijk onderworpen aan het privaatrechtelijke vennootschapsrecht en aan de algemene beginselen en rechtsnormen die de openbare sector beheersen.

De toekomst van de bank is in de eerste plaats een zaak van de instelling en haar aandeelhouders. De statutaire organen, zijnde algemene vergadering, raad van bestuur en directiecomité, zijn ter zake ten volle bevoegd.

De aandeelhouders zullen in volkomen autonomie kunnen beslissen. Essentieel lijkt dat zij ook in de toekomst kunnen blijven beschikken over de meest geschikte, financiële producten, tegen de meest interessante voorwaarden. Zij zullen moeten beslissen op basis van een dossier dat het best door elkeen op de

meest adequate manier wordt voorbereid. Studie in eigen beheer of met externe begeleiding kan daarbij nuttig zijn.

Vraag nr. 87
van 23 april 1996
van mevrouw SONJA BECQ

Sociale woningbouw – Inschakeling sociale werkplaatsen

Sociale huisvestingsmaatschappijen zijn bij de realisatie van huisvestingsprojecten onderworpen aan de wetgeving op de overheidsopdrachten. Dit betekent dat de betrokken maatschappijen een aantal fundamentele regels dienen na te leven, teneinde de werken onder de beste en de meest gunstige omstandigheden te laten verlopen.

Concreet komt het erop neer dat werken waarop de wetgeving betreffende de overheidsopdrachten van toepassing is, evenals alle werken die voor de overheid voor minimum 25% worden gefinancierd of gesubsidieerd, slechts kunnen worden gegund aan aannemers die erkend zijn overeenkomstig de wet van 20 maart 1991 voor zover de kostprijs hoger is dan 3.000.000 frank (exclusief BTW) voor de in categorieën ingedeelde werken en 2.000.000 frank (exclusief BTW) voor de in ondercategorieën ingedeelde werken.

1. Kunnen sociale huisvestingsmaatschappijen of andere openbare besturen die sociale huisvestingsprojecten realiseren een beroep doen op sociale werkplaatsen voor het uitvoeren van bepaalde werkzaamheden? Zo ja, onder welke voorwaarden?
2. Heeft de minister weet van projecten waar voor de realisatie ervan een beroep is gedaan op de medewerking van sociale werkplaatsen (bijvoorbeeld voor schilderwerken)?
3. Wat zijn de gevolgen indien initiatiefnemers een beroep doen op niet-erkende aannemers voor het uitvoeren van bepaalde werkzaamheden?

Antwoord

1. Sociale huisvestingsmaatschappijen kunnen een beroep doen op sociale werkplaatsen in zoverre aan de volgende voorwaarden wordt voldaan.
 - a. Alvorens een opdracht van meer dan 100.000 frank (exclusief BTW) mag worden gegund, moeten verscheidene aannemers worden geraadpleegd, voor zover dit mogelijk is. Indien deze raadpleging evenwel onmogelijk is, geeft het bestuur de redenen hiervan aan zodra zij de opdracht gunt (cf. artikel 49 § 2 van het koninklijk besluit van 22 april 1977 inzake de overheidsopdrachten).
 - b. De werken moeten steeds worden gegund aan regelmatige bidders die de laagste of voordeligste offerte indienden (naargelang het gaat om een aanbesteding, offerteaanvraag of onderhandse opdracht). Dit impliceert dat :

- de aannemer, in casu de sociale werkplaats, in elk geval geregistreerd moet zijn (artikel 15 § 7 van het koninklijk besluit van 22 april 1977);
- voor alle opdrachten waarvoor de raming meer dan 400.000 frank belooft, de aannemer (in casu de sociale werkplaats) moet voldoen aan de voorschriften inzake de RSZ (artikel 15 § 3 tot en met 8 van het koninklijk besluit van 22 april 1977);
- voor de werken tot 1.250.000 frank (exclusief BTW) bestaat de mogelijkheid tot onderhandse gunning (artikel 17 § 2, 1° van de wet van 14 juli 1976), echter altijd met inachtneming van het concurrentieprincipe;
- voor werken waarvan de kostprijs meer belooft dan 3.000.000 frank (exclusief BTW) voor in categorieën ingedeelde werken, of 2.000.000 frank (exclusief BTW) voor in ondercategorieën ingedeelde werken, de aannemer, in casu de sociale werkplaats, over de vereiste erkenning moet beschikken (wet van 20 maart 1991 houdende regeling van de erkenning van aannemers van werken).

2. Tussen 1991 en 1994 voerde De Goede Woning in Antwerpen, op basis van jaarcontracten, renovaties uit aan verscheidene appartementen in de Twee Netenstraat te Antwerpen-Dam, in samenwerking met het Leerwerkbedrijf in Renovatiewerken Vitamine W (een experiment in het kader van de sociale economie). Eerder werden er slechts sporadisch omgevingswerken gegund aan een beschutte werkplaats (de VZW Lidwinastichting Mol) en werden er enkele initiatieven voor langdurig werklozen in samenwerking met de VDAB genoteerd, waarvan het meest bekende kaderde in een reconversieproject voor gewezen mijnwerkers in Genk. Enkel in het geval van Vitamine W kan echter over een "sociale" werkplaats worden gesproken. Bij al de andere initiatieven traden de betrokken erkende sociale huisvestingsmaatschappijen op als werkgever of werden de werken gegund via de normale procedures, waarbij de aannemer werd betrokken in het initiatief.

3. Wanneer de initiatiefnemers een beroep doen op een niet-erkende en derhalve onregelmatige bidder (zie ook 1. hierboven voor de erkenningsdrempels), kan de regelmatige bidder met de laagste of voordeligste offerte een schadeloosstelling claimen ten belope van 10 % van zijn inschrijvingsbedrag (overeenkomstig het artikel 12 § 1 van de wet van 14 juli 1976 inzake de overheidsopdrachten). De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij maakt er nauwgezet over dat alle gunningen van werken door haar erkende vennootschappen strikt beantwoorden aan de wetgeving en de geldende reglementering ter zake.

Vraag nr. 88
van 24 april 1996
van de heer JOHAN DE ROO

Straatnaamborden – Publiciteit

De laatste tijd zijn er meer en meer steden en gemeen-

ten die publiciteit plaatsen op de straatnaamborden. Die wordt meestal geplaatst op een horizontale strook onderaan het bord. Het vervangen van straatnaamborden is een dure aangelegenheid en het plaatsen van publiciteit op die borden laat toe om de gemeentefinanciën niet te belasten voor de vervanging van die borden.

Dit gebruik roept evenwel ook enige vragen op. Waar sommige van die borden een verfraaiing zijn voor de omgeving, getuigen andere niet altijd van een even goede smaak. Bovendien kan men zich afvragen of het voeren van reclame, letterlijk op elke hoek van de straat, moet worden aangemoedigd.

1. Bestaan er richtlijnen waaraan een plaatselijk bestuur zich moet houden bij het plaatsen van publiciteit op straatnaamborden? Zo ja, welke?
2. Wat dient er te gebeuren indien een bedrijf dat publiciteit maakt op een straatnaambord failliet gaat? Dient het betrokken straatnaambord dan te worden vervangen en zo ja, op wiens kosten moet dat dan gebeuren?
3. Straatnaamborden worden vaak aan de gevel van een huis bevestigd. Moet de bewoner/eigenaar van dat huis er zomaar mee akkoord gaan dat er, via een straatnaambord, publiciteit wordt gemaakt op zijn voorgevel? Wat indien het betrokken huis een handelszaak is, die op die manier wordt verplicht om boven zijn inkomdeur of uitstralraam publiciteit te maken voor een concurrent?

Antwoord

1. Ik verwijs de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar de omzendbrief van 4 mei 1988 van de heer J. Michel, toenmalig minister van Binnenlandse Zaken, inzake straatnaamborden met publiciteit (Belgisch Staatsblad, 3 juni 1988, blz. 8.108).

In deze circulaire wordt gesteld dat het principieel bezwaar dat kan worden geopperd tegen zulke straatnaamborden, niet opweegt tegen het feit dat er geen wettelijke of reglementaire bepalingen bestaan die zulkdanige sponsoring verhinderen en tegen de zware financiële last die deze borden normaliter meebrengen voor de gemeenten.

De minister was dan ook van mening geen bezwaar te moeten uitbrengen tegen deze straatnaamborden, op de uitdrukkelijke voorwaarde evenwel dat de erop aangebrachte publiciteit slechts een zeer discrete plaats inneemt.

Vele gemeenten zijn, zich steunend op voornoemde omzendbrief, inmiddels overgegaan tot het aanbrengen van gesponsorde straatnaamborden, zij het binnen de door de omzendbrief gestelde perken (duidelijke ondergeschiktheid van de publiciteit aan de straatnaam).

Gelet op de aldus ontstane feitelijke toestand, acht ik het niet aangewezen van de jarenlang gevolgde beleidslijn inzake gesponsorde straatnaamborden af te wijken, tenzij de Raad van State een andersluidend standpunt ter zake zou innemen. Voor zover mij bekend heeft de Raad van State zich evenwel

nog niet uitgesproken over de rechtsgeldigheid van een gemeenteraadsbeslissing waarbij het aan een privé-firma wordt toegestaan om reclame op straatnaamborden aan te brengen.

2. Volgens de theorie van de afsplitsbare akten (*actes détachables*) kan ik in de uitoefening van het algemeen administratief toezicht wel een gemeenteraadsbeslissing vernietigen waarbij met een privé-firma een overeenkomst wordt aangegaan inzake het aanbrengen van reclame op straatnaamborden, maar ik heb mij voor het overige niet uit te spreken over de wijze waarop die overeenkomst wordt uitgevoerd. De beslechting van eventuele geschillen daaromtrent behoort tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechter.

Het komt mij dan ook niet toe mij in de plaats van de burgerlijke rechter te stellen, met name door een standpunt in te nemen inzake de wijze waarop het door de Vlaamse volksvertegenwoordiger aangehaalde concrete geschil moet worden beslecht.

3. Het is inderdaad niet uitgesloten dat een burger niet akkoord gaat met het verplicht aanbrengen van een gesponsord straatnaambord op zijn huisgevel.

In die hypothese kan hij een vordering voor de rechtbank van eerste aanleg brengen wegens schending van zijn eigendom (artikel 544 van het Burgerlijk Wetboek), vermits het gaat om een conflict inzake een burgerlijk recht en het al dan niet toelaatbaar karakter van de beperkingen die door de gemeente aan dat recht worden opgelegd.

In het aangehaalde concrete voorbeeld, met name indien de betrokkene zelf handelaar is en de op het straatnaambord aangebrachte reclame van een concurrerende firma is, kan hij zich wenden tot de voorzitter van die rechtbank zetelend in kortgeding.

Ook hier komt het mij niet toe om in de plaats van de burgerlijke rechter een standpunt in te nemen inzake de wijze waarop dergelijke geschillen moeten worden beslecht.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 143
van 15 april 1996
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Litteraire prospectoren – Project

De minister heeft via de pers aangekondigd dat hij literaire "prospectoren" zal aanstellen. Die zullen vanaf het voorjaar van 1997 de buitenlandse literaire markten moeten verkennen met het oog op een optimale verspreiding van vertaalde Vlaamse literatuur.

1. Welke concrete initiatieven zijn er reeds voorbereid en naar welke landen toe?

2. Op grond van welke criteria worden de prospectoren en de beoogde landen geselecteerd ?
3. Welke kredieten worden hiervoor vrijgemaakt ?
4. Welke coördinatie is er met waardevolle initiatieven zoals de Nederlands-Vlaamse Stichting Frankfurter Buchmesse 1993, de Stichting Liber '95 Barcelona en het volgende geplande initiatief in Göteborg ? Het doel van deze Nederlands-Vlaamse initiatieven is immers het bekendmaken van onze literatuur in het buitenland, meer specifiek het stimuleren van de vertaalpolitiek.
5. Welke coördinatie is er met het vertaalbeleid van de Taalunie ?

Antwoord

1. De initiatieven rond de literaire prospectoren zijn nu in ontwikkelingsfase en zullen zich toespitsen op Spanje en de Scandinavische landen.
2. Deze landen werden geselecteerd naar aanleiding van de internationale boekenbeurzen die daar worden georganiseerd (Barcelona in 1995 en Göteborg in 1997). Aansluitend op de goodwill die was ontstaan voor onze letterkunde tijdens de Frankfurter Buchmesse in 1993, werd geopteerd om voor opvolging van de contacten met Duitsland in te staan. Hiertoe werd de Stichting voor Vlaamse Literatuur in het Buitenland opgericht. De activiteiten van deze stichting richtten zich vooral op Duitsland en bestonden erin ter plaatse literaire manifestaties te organiseren en/of te begeleiden. Van daadwerkelijke prospectie en het onderhoud van contacten met uitgeverijen was er slechts in zeer beperkte mate sprake wegens te weinig mankracht.

Teneinde dit soort specifieke activiteiten beter te onderbouwen op een budgettair aanvaardbare manier, werd geopteerd voor het principe van prospectoren : het betreft personen die over een grondige kennis van het werkveld beschikken, de nodige contacten hebben in de betrokken landen en door middel van het aanbieden van leesrapporten aan uitgeverijen en de opvolging daarvan, voor de nodige promotie en uitgave van Vlaamse literatuur in het buitenland kunnen instaan.

3. Op advies ter zake van de subcommissie Vertalingen heb ik mij principieel akkoord verklaard met de uitwerking van het idee Literaire Prospectoren. Mijn diensten werken momenteel aan de ontwikkeling van een toepasbaar model. Wat de middelen betreft, wordt gedacht aan een honorering van 30.000 frank per maand, te verrekenen op programma 44.04 basisallocatie 01.02 (Internationale Kredieten).
4. Voor de coördinatie met de Nederlands-Vlaamse Stichting Frankfurter Buchmesse 1993/Liber 1995, moet erop worden gewezen dat de werkzaamheden van deze stichting gericht zijn op de promotie van de Nederlandstalige letterkunde in zijn geheel, terwijl het prospectorenproject als doel heeft de specifieke Vlaamse letterkunde te helpen verspreiden. In die zin kadert het dan ook in onze eigen Vlaamse

vertaalpolitiek die, zoals bekend is, niet geheel samenvalt met de Nederlandse.

5. Voor de coördinatie met de Taalunie, wordt erop gewezen dat bij deze instelling geen beleidslijn is ingebouwd met betrekking tot deze zeer specifieke materie.

Vraag nr. 144 van 15 april 1996 van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Culturele akkoorden – Stand van zaken

Zie :

Minister-president van de Vlaamse regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie
Vraag nr. 70
van 15 april 1996
van de heer Herman Suykerbuyk
Blz. 589

Antwoord

- 1 en 2. Momenteel heeft het koninkrijk België culturele akkoorden gesloten met 44 landen, waarin de Vlaamse Gemeenschap participeert door de uitvoering van werkprogramma's. Van deze culturele akkoorden wordt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een overzichtstabel bezorgd, met vermelding van het partnerland, het jaartal van de ondertekening, de datum waarop de laatste vergadering van de Gemengde Commissie plaatsvond en eventuele bemerkingsen wat de uitvoering van het cultureel akkoord betreft.

Op te merken valt dat de culturele akkoorden met Hongarije en Polen niet meer in uitvoering zijn wat Vlaanderen betreft. Zij werden vervangen door een Vlaams-Hongaars en een Vlaams-Pools verdrag. Tevens heeft Vlaanderen apart een cultureel akkoord gesloten met Nederland, dat op 17 januari 1995 te Antwerpen plechtig werd ondertekend.

3. In de culturele sector werden volgende middelen besteed : 1994 : 21.271.387 frank ; 1995 : 23.830.855 frank ; voor 1996 kan de berekening pas worden gemaakt op de einde van het jaar, naargelang de uitvoering van de wederzijds afgesproken projecten. Deze cijfers behelzen enkel de uitgaven met betrekking tot cultuur. Bestedingen met betrekking tot onderwijs, wetenschappelijk onderzoek en dergelijke vallen niet onder mijn bevoegdheid en gegevens daaromtrent zijn dan ook niet in mijn bezit.
4. De uitvoering van de culturele akkoorden en verdragen wordt vastgelegd in een samenwerkingsprogramma van doorgaans drie jaren, dat genegocieerd wordt door Vlaanderen en de respectieve partner tijdens een vergadering van de Vaste Gemengde Commissie. De Vlaamse delegatie in deze Vaste Gemengde Commissie bestaat, net zoals de delegatie van het partnerland, uit ambtenaren van de administratie Externe Betrekkingen, waar nodig en gewenst aangevuld met ambtenaren uit de sectoren Cultuur, Onderwijs, Wetenschappelijk Onderzoek, enzovoort.

De enige uitzondering hierop vormt de Vaste Gemengde Commissie met Nederland, die deels bestaat uit ambtenaren van de betrokken administraties en deels uit vooraanstaanden uit het culturele en het onderwijsveld.

(De bovenvermelde overzichtstabel werd gepubliceerd in BVA nr. 6 van 22 januari 1996, blz. 309 e.v., bij het antwoord op een gelijkaardige vraag van de heer Michiel Vandebussche. Bij "India" wordt "laatste vergadering Vaste Gemengde Commissie" nu "maart 1996" ; Estland, Letland en Litouwen worden niet meer vermeld – red.)

**Vraag nr. 145
van 23 april 1996
van de heer PETER DESMET**

Subsidiëring letterkundigen – Commissie Letteren

De Vlaamse Gemeenschap subsidieert bepaalde schrijvers door toekenning van een (jaarlijkse) werkbeurs. Aan deze toekenning gaat een advies vooraf van de Commissie van Advies tot Bevordering van de Nederlandstalige Letterkunde in België, afgekort de commissie Letteren. Deze commissie geeft advies over de literaire kwaliteiten van de auteurs.

Hoe komt een advies van de commissie Letteren tot stand ?

Op welke criteria beroept de commissie Letteren zich om bepaalde schrijvers al dan niet gunstig te adviseren ?

Op welke criteria beroept de commissie Letteren zich om te oordelen of werken al dan niet van voldoende literaire kwaliteit zijn ?

Is de minister verplicht om advies te vragen ?

Zo neen, werden er in de laatste vijf jaar subsidies toegekend zonder voorafgaand advies van de commissie Letteren ?

Is het advies van de commissie Letteren bindend of behoudt de minister zijn vrije beoordelingsmacht ? Zo ja, hoeveel keer heeft de minister van Cultuur in de laatste vijf jaar het advies van de commissie Letteren niet gevolgd ?

Wie maakt er thans deel uit van de commissie Letteren ?

Antwoord

1. Subsidieaanvragen worden meestal ingediend bij de administratie Cultuur na een oproep in de pers en het persoonlijk aanschrijven van de auteurs die het vorige jaar een aanvraag indienden. Uitzonderlijk gebeurt dit rechtstreeks bij het kabinet van de minister bevoegd voor Cultuur. Alle aanvragen worden aan de elf commissieleden bezorgd (in kopievorm), steeds een paar weken voor de commissievergadering zodat de leden zich tijdig en competent een oordeel kunnen vormen. De Commissie van Advies tot Bevordering van de Nederlandstalige Letterkunde adviseert de aanvragen na grondige discussie in enkele plenaire vergaderingen. Wanneer er betwis-

ting is, wordt er gestemd en haalt de meerderheid het. Ze houdt hierbij rekening met de beschikbare middelen (17,8 miljoen frank sinds 1994).

2. en 3. Er zijn diverse maatstaven die worden gehanteerd bij het al dan niet toekennen van werkbeurzen aan auteurs. Als voornaamste regel geldt natuurlijk de literaire kwaliteit van het (recente) werk van de auteurs die een aanvraag indienen. Reeds zeer vlug na het debuut van een auteur, en zeker na een tweede of derde publikatie, kan men zich een beeld vormen van de artistieke waarde van dat werk. Dit gebeurt voor een deel op basis van recensies in dagbladen, weekbladen en literaire tijdschriften. Ook de naam of faam van de uitgeverij speelt een rol : men kan ervan uitgaan dat een gerenommeerde uitgeverij geen minderwaardige of slechte boeken zal publiceren. Naast de kwaliteit is ook de kwantiteit van enig belang : het spreekt vanzelf dat een auteur die maar om de tien jaar een nieuw werk publiceert moeilijk jaarlijks een werkbeurs kan ontvangen. Daarnaast wordt rekening gehouden met een goed werkplan voor de (nabije) toekomst : een auteur die in het verleden zijn literaire sporen heeft verdiend, kan op basis van een realistisch en betrouwbaar werkplan het vertrouwen van de commissie krijgen en zo in aanmerking komen voor een werkbeurs.

Een ander belangrijk element is de samenstelling van de commissie zelf. De elf leden werden door de bevoegde minister benoemd op basis van hun competentie, vooral wat de kennis van de literaire wereld in Vlaanderen en Nederland betreft. Bepaalde leden komen uit de universitaire wereld (docenten Letteren & Wijsbegeerte), anderen werken als journalist bij de geschreven pers of radio en televisie. Wat deze laatsten betreft, gaat het dan meestal om journalisten die verbonden zijn aan de culturele redactie en van nabij de literaire actualiteit volgen.

4. De Commissie van Advies tot Bevordering van de Nederlandstalige Letterkunde, opgericht bij koninklijk besluit van 12 maart 1963, is een zuivere adviescommissie. De minister moet deze adviezen niet volgen, ook al doet hij dat in bijna alle gevallen wel. In feite is de commissie Letteren er alleen om de minister bevoegd voor Cultuur te helpen bij zijn besluitvorming in verband met al wat met het letterenbeleid te maken heeft.

5. Aan alle tijdens de voorbije vijf jaar toegekende subsidies ging een advies van de commissie Letteren vooraf. De minister heeft dus nooit een werkbeurs aan een auteur toegestaan zonder dat de commissie Letteren over de aanvraag van de betrokken auteur advies had geformuleerd.

6. Het advies van de commissie Letteren is niet bindend, de verantwoordelijkheid blijft bij de minister. Wat werkbeurzen voor auteurs betreft, heeft toenmalig Vlaams minister van cultuur, H. Weckx, ooit één keer een werkbeurs toegekend aan een auteur die door de commissie Letteren niet was voorgesteld. Deze extra-toekenning door de minister zelf ging niet ten koste van een door de commissie gunstig geadviseerde auteur, maar gebeurde met een resterend bedrag van het werkbeurzenkrediet.

7. De samenstelling van deze commissie wordt geregeld door het koninklijk besluit van 12 maart 1963.

De Vlaamse minister bevoegd voor Cultuur benoemt de voorzitter voor zes jaar, de leden voor twee jaar. In de regel wordt het mandaat van de leden eenmaal hernieuwd. In de praktijk betekent dit dat de commissie om de twee jaar voor de helft wordt hernieuwd.

Voor de periode 1995-1996 bestaat de commissie uit :

Marcel Van Nieuwenborgh – voorzitter met ingang van 1 januari 1993,
Patrick Lateur – poëzie – 2de mandaat,
Marc Andries – essay & vertalingenbeleid – 2de mandaat,
Eric De Temmerman – jeugdliteratuur – 2de mandaat,
Raymond Vervliet – toneel – 2de mandaat,
Dirk Van Bastelaere – poëzie,
Rik Van Gorp – proza & vertalingenbeleid,
Ronald Soetaert – proza,
Stefan Van den Bossche – essay,
Majo De Saedeleer – jeugdliteratuur,
Eric Rinckhout – toneel.

Het mandaat van deze leden verstrijkt op 31 december 1996. Het mandaat van de zes laatstgenoemde leden kan worden hernieuwd, de vier andere dienen vervangen te worden. De voorzitter blijft benoemd tot 31 december 1998.

Als bijlage wordt het reglement voor de toekenning van de werkbeurzen 1996 toegevoegd.

(De bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement - red.)

Vraag nr. 146
van 23 april 1996
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Bibliotheken – Leesbevordering en leenvergoeding

In Nederland wordt 2,5 maal meer uren aan bibliotheekwerk besteed dan in Vlaanderen. Nederlandse bibliotheken bereiken 30 % van de bevolking, Vlaamse 24%.

Welke maatregelen heeft de minister reeds genomen of uitgewerkt om in Vlaanderen te ijveren voor leesbevordering ?

Heeft de minister reeds beslist om een leenvergoeding in de openbare bibliotheken in te voeren ? Zo ja, geldt dit dan ook voor scholieren tot 18 jaar ?

Antwoord

1. Inzake initiatieven voor leesbevordering worden volgende acties uitgewerkt.

Themagebonden onthaalactiviteiten voor leerlingen van de basisscholen en het secundair onderwijs op de boekenbeurs 1996.

In 1996 wordt gestart met een informatiecampaagne gericht naar kinderdagverblijven en onthaalgezinnen om het gebruik van degelijke kinderboeken voor "eerste lezers" te stimuleren.

Een project in samenwerking met de dagbladuitgevers is in onderzoek. Bedoeling is in de periode van de Boekenbeurs een doelgerichte en aantrekkelijke bijlage voor 15- tot 21-jarigen uit te werken die het boek en de krant onder de aandacht brengen van deze groep. Precies deze leeftijdsgroep haakt af als boekenlezer, zoals blijkt uit meerdere onderzoeken.

Tevens zal een bevorderingsbeleid worden gevoerd ten aanzien van leesgroepen, leesclubs. Er wordt een reglementering uitgewerkt en er worden middelen gereserveerd met betrekking tot subsidies voor begeleiding door externe deskundigen.

In samenwerking met de regionale televisie wordt onderzocht of en hoe een literair programma op één of meerdere regionale zenders kan worden gerealiseerd.

Ten slotte wensen wij in samenwerking met Nederland via de Nederlandse Taalunie een "Jonge Gouden Uil"-project uit te werken. De doelstelling van dit project is bij jongeren interesse wekken voor het boek, meer in het bijzonder via scholen en dankbaar gebruik makend van de bekendheid van "De Gouden Uil".

Bij de herziening van het bibliotheekdecreet zal in ieder geval de leesbevordering, als inherente opdracht voor het openbaar bibliotheekwerk, worden opgenomen in het takenpakket van de bibliotheken en worden begeleid door de bovenlokale steunpunten van het bibliotheekwerk.

2. Inzake de leenvergoeding in de openbare bibliotheken werd geen beslissing genomen.

Vraag nr. 147
van 23 april 1996
van de heer TUUR VAN WALLENDIAEL

Financieel beheer culturele centra – Belegging in aandelen

Om de culturele centra vlot te doen functioneren, worden bepaalde activiteiten soms financieel beheerd door een speciaal daartoe opgerichte VZW. Die moet de werking van het cultureel centrum waarborgen met het oog op de soms lang uitblijvende gemeentelijke financiering. Indien gelden van dergelijke VZW's in afwachting van hun gebruik op een spaar- of betaalrekening bij een bank worden geplaatst, zijn ze veilig en brengen ze nog intrest op.

Kunnen met deze feitelijke gemeenschapsgelden ook voor een deel aandelen worden gekocht, zelfs indien de aankoop van deze aandelen aanleiding zou geven tot een hogere rentevoet ? Welke richtlijnen bestaan er ter zake ?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag verwijst ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar de wetgeving ter zake.

De inrichtende overheid kan op basis van het decreet van 24 juli 1991 betreffende de erkenning en subsidiëring van de Nederlandstalige culturele centra het

beheer van het cultureel centrum via een concessiecontract toevertrouwen aan een VZW.

Deze VZW (met ruime of beperkte bevoegdheden, bv. enkel programmering) heeft rechtspersoonlijkheid overeenkomstig de wet van 27 juni 1921 en is in principe zelfstandig verantwoordelijk voor haar beheer, in casu het financieel beheer. Op basis van de vermelde wet kan de VZW ook economische activiteiten ontplooiën indien de daaruit voortvloeiende winst wordt gebruikt voor het verwezenlijken van haar doelstellingen en niet wordt verdeeld onder haar leden, ook niet bij ontbinding.

De mate van zelfstandigheid kan echter de facto worden beperkt in het concessiecontract dat afgesloten wordt met de inrichtende overheid.

Ook de wet van 14 november 1983 betreffende de controle op de toekenning en op de aanwending van sommige toelagen (Belgisch Staatsblad 6 december 1983) verplicht het gemeentebestuur tot bepaalde controlemaatregelen bij het verlenen van subsidies.

Een permanente controle wordt bovendien door het gemeentebestuur uitgeoefend doordat het zelf de helft van de mandaten in de beheersorganen van de VZW opvult.

Ik wens ten slotte mee te delen dat binnen de sector van de culturele centra de aanwending van gemeenschapsgeld voor de aankoop van aandelen ongewoon is. De budgetten die door de inrichtende overheden aan de culturele centra worden toegekend voor de uitbouw van een culturele programmering zijn veeleer beperkt. Bovendien vergt de programmering van culturele activiteiten een soepele aanwending van de kredieten en een vlotte betaalbaarstelling. Beleggingen in aandelen zullen bijgevolg slechts mogelijk zijn indien de financiële reserves vrij groot zijn om de financiële verplichtingen te overbruggen.

**Vraag nr. 151
van 24 april 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

BLOSO – Samenwerking met unitaire sportorganisaties

In een artikel in de krant Het Volk van februari laatstleden wordt ingegaan op de federale bemoeienissen inzake sport, wat – zoals de minister ongetwijfeld weet – een Vlaamse bevoegdheid is. In het bewuste artikel worden met betrekking tot het Bloso (Commissariaat-generaal voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openluchtrecreatie) drie pertinente vragen gesteld die ik hierbij aan de minister wil voorleggen.

1. Waarom laat het Bloso het unitaire Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité mee het Vlaamse topsportbeleid bepalen ?
2. Het Bloso verzorgt via de Vlaamse Trainersschool en de Vlaamse Wielerschool opleidingen. Geeft het Bloso, doordat het unitaire sportfederaties trainersopleidingen helpt organiseren, geen onrechtstreekse subsidies aan niet-erkende sportfederaties ? Acht de minister dit eventueel aanvaardbaar ?

3. Waarom stelt het Bloso zijn sportaccommodaties niet prioritair open voor verenigingen of clubs van erkende federaties ?

Antwoord

1. Het Vlaamse topsportbeleid wordt autonoom door het Bloso bepaald in nauw overleg met de betrokken erkende Vlaamse sportfederaties. Immers, jaarlijks wordt tussen deze twee partners, in bilaterale gesprekken, het beleidsplan "topsport" en de daaraan gekoppelde begroting voor het volgende werkjaar besproken.

Deze werkwijze wordt door de betrokken federaties positief ervaren, omdat beide partijen tijdig elkaars engagementen kennen.

Dit was vroeger (tot en met 1993) niet altijd het geval. Meermaals kwam het Bloso tot de bevinding dat de sportfederaties via verschillende kanalen trachtten financiële steun te verkrijgen en dat terwijl de ondersteunende instanties (Bloso en BOIC) geen weet hadden van elkaars financiële steun, noch van de grootte ervan.

Daarom werd in het vernieuwde Bloso-topsportbeleid de nadruk gelegd op het tegengaan van dubbel gebruik en de complementariteit van de financiële steun voor topsport.

Het klopt dus niet dat het BOIC het Vlaamse topsportbeleid mee bepaalt. De coördinatie tussen het Bloso en het BOIC (dat een eigen specifieke opdracht te vervullen heeft) heeft als enige bedoeling de beperkte topsportmiddelen complementair te besteden en dubbele subsidiëring tegen te gaan.

2. De Vlaamse Trainersschool is een samenwerkingsverband tussen het Bloso, de erkende sportfederaties en de universitaire opleidingsinstellingen voor lichamelijke opvoeding en sport.

De cursussen die door de Vlaamse Trainersschool worden georganiseerd zijn toegankelijk voor iedereen die aan de specifieke toelatingsvoorwaarden voldoet zoals leeftijd, persoonlijke technische bedrevenheid en eventueel vereiste vooropleiding. Het lidmaatschap van een of andere federatie is geen vereiste en ook geen hinderpaal.

Het Bloso wenst iedereen de kans te geven om, via een betere sporttechnische omkadering, aan kwalitatief betere sportbeoefening te doen. De basisidee hierbij is dat de individuele sportbeoefenaar niet het slachtoffer mag zijn van verouderde en onaanpaste federatiestructuren. Deze basisidee heeft dus niets te maken met onrechtstreekse subsidies aan niet-erkende sportfederaties.

Op basis van het decreet van 23 maart 1994 houdende regularisatie van de toetreding van de Vlaamse regering tot verenigingen zonder winstoogmerk, krijgt de Vlaamse Wielerschool de opdracht Vlaamse jongeren op te leiden tot de wielersport.

3. De opdracht van het Bloso is de sportparticipatie van de ganse Vlaamse bevolking in het algemeen en de sportiviteitsgraad in het bijzonder (de verbete-

ring van de fysieke geschiktheid van de Vlaamse jeugd) te stimuleren in al zijn vormen. Hierbij worden geen exclusieven gesteld, alle sporten komen in aanmerking, van pure recreatieve sportbeoefening tot het hoogste competitieniveau, voor alle sporttakken. Het uitgangspunt is de sportbeoefenaar (zie boven).

**Vraag nr. 148
van 23 april 1996
van de heer GEORGES BEERDEN**

Gehandicapten – Toegankelijkheid gebouwen

Zie :

Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

Vraag nr. 43

van 23 april 1996

van de heer Georges Beerden

Blz. 594

Antwoord

1. Deze materie wordt nog steeds gereguleerd door de wet van 17 juli 1975 (uitgevoerd door het koninklijk besluit van 9 mei 1977) betreffende de toegang van gehandicapten tot gebouwen toegankelijk voor het publiek.
2. Het verlenen van een bouwvergunning is afhankelijk van het nakomen van de normen vastgesteld in voormeld koninklijk besluit van 9 mei 1977. Dit houdt ook in dat de toegankelijkheidsnormen doorgaans opgenomen zijn in de algemene aanbestedingsvoorwaarden voor openbare gebouwen.
3. Ik overweeg in de nabije toekomst een werkgroep te belasten met de voorbereidende studie voor een eventuele herziening van bovenvermelde reglementering.
4. Voor de privé-sector gaan er aanbevelingen uit van het Belgisch Instituut voor de Normalisatie en van de administratie Ruimtelijke Ordening en Huisvesting.

Het toekennen van investeringssubsidies aan voorzieningen voor de sociale integratie van personen met een handicap is afhankelijk van het naleven van de bovenvermelde reglementering inzake toegankelijkheid (besluit van de regering van 6 juli 1994, artikel 2, 2°).

**Vraag nr. 149
van 24 april 1996
van mevrouw SONJA BECQ**

Diensten voor opvanggezinnen – Normen

Thans worden voor erkende diensten voor opvanggezinnen minimum- en maximumnormen opgelegd. Deze berekening gebeurt op grond van het minimumaantal onthaalmoeders vermenigvuldigd met drie voltijdse kinderen en tweehonderdtwintig werkingsdagen per jaar.

Anderzijds is het zo dat :

- onthaalmoeders maximaal vier kinderen mogen opvangen ;
 - ook deeltijdse plaatsingsdagen (halve en derde dagen) als volle dagen worden geteld ;
 - zelfs ingeval ouders elk afzonderlijk twintig vakantiedagen opnemen, het aantal opvangdagen de tweehonderdtwintig ruim overschrijdt.
1. Schept dit geen probleem voor diensten voor opvanggezinnen met een normaal aantal opvanggezinnen per dienst ?
 2. Zo ja, hoeveel diensten overschrijden de geformuleerde maximumgrens ?
 3. Zijn er reeds stappen ondernomen om het theoretisch en het feitelijk toegestane aantal plaatsingsdagen dichter bij mekaar te brengen ? Zo neen, waarom niet ?

Antwoord

Het aspect van de regelgeving van de diensten voor opvanggezinnen dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger als problematisch signaleert, is mij bekend.

Het is inderdaad zo dat er een discrepantie is ontstaan tussen het theoretisch maximumaantal subsidieerbare plaatsingsdagen van een dienst en de feitelijke opvangrealiteit. De redenen die zij daarvoor aanhaalt zijn correct.

Aansluitend bij deze vaststelling ga ik in op haar concrete vragen.

1. Er kan zich binnen het vermelde kader een probleem stellen voor een dienst met een normaal aantal opvanggezinnen. Hoe meer opvanggezinnen druk bezet zijn, hoe meer halve en derde plaatsingsdagen worden gepresteerd en hoe meer opvangdagen de opvanggezinnen beschikbaar zijn, hoe groter de kans dat het maximumaantal dagen op jaarbasis en op het niveau van de dienst wordt overschreden.
2. In 1995 overschreden 46 diensten, op een totaal van 215, de maximumgrens.
3. De gestelde problematiek oplossen is niet eenvoudig. Het gaat daarbij om meer dan het aanpassen van een rekenkundige formule.

De kwaliteit van de opvang is in het geding. Is het structureel veralgemenen van de opvang voor voltijds gemiddeld vier kindjes, met een maximum van zes tegelijkertijd, wenselijk ?

De totale regelgeving is in het geding. De werking van diensten wordt geregeld via organische verbanden : het aantal opvanggezinnen is gekoppeld aan de minimaal te presteren plaatsingsdagen, de maximaal te subsidiëren plaatsingsdagen én de omvang van de personeelsbezetting van een dienst. Sleutelen aan één aspect brengt het hele systeem in beweging, zodat een doordachte aanpak noodzakelijk is.

De budgettaire context speelt mee. Het uitbreiding van de werkingmogelijkheden van de diensten, op welke wijze ook gerealiseerd, heeft financiële implicaties. En dat op een moment dat Kind en Gezin ter zake geen enkele beslissingsruimte heeft.

De uitwerking van een coherent beleid moet de doelstelling blijven. Gezien de optie in de beleidsbrief buitenschoolse opvang om de diensten toe te laten kinderen tot 12 jaar op te vangen, verdient het de voorkeur een wijziging van de wetgeving via één globale operatie uit te voeren. Daarbij moeten én bezettingsproblematiek én buitenschoolse opvang samen worden verwerkt.

Besluitend wil ik stellen dat de problematiek die de Vlaamse volksvertegenwoordiger signaleert reëel is, dat bij het nastreven van een oplossing behoedzaamheid is geboden en dat daarom een gecombineerde aanpak (bezetting + buitenschoolse opvang) aangewezen is.

Vraag nr. 150
van 24 april 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

KVS Brussel – Stand van het restauratiedossier

Is er reeds een planning gemaakt voor de restauratie van het KVS-gebouw in Brussel? Zo ja, welke termijn is bepaald om deze werken tot een goed einde te brengen?

Hoeveel belooft de toelage die door de Vlaamse regering wordt toegekend voor de restauratie? Kunnen met dit bedrag alle onkosten worden gedekt of dient de stad Brussel ook nog een gedeelte van de uitgaven voor haar rekening te nemen?

Worden ook wat het culturele gedeelte betreft de nodige financiële middelen ter beschikking gesteld van de KVS-directie? Werd er reeds een raming gemaakt van de vereiste financiële middelen?

Antwoord

Er is mij nog geen exacte planning overgemaakt voor de restauratie van het KVS-gebouw in Brussel. De restauratie op zich is daarenboven een aangelegenheid van de stad Brussel (die eigenaar is van het gebouw) en van het Brussels Gewest. De stad Brussel zal het voorsz. gedeelte van de kostprijs van de restauratie voor zijn rekening nemen. Het is mij wel bekend dat in aanvulling op het restauratiedossier ook een renovatie van de niet beschermde gedeelten van de KVS nodig zou zijn. Deze renovatie komt in principe ten laste van de eigenaar, de stad Brussel. Die vraagt hiervoor echter een bijdrage aan de Vlaamse Gemeenschap.

Er is nog geen beslissing genomen over de toelage van de Vlaamse Gemeenschap voor de renovatie van de KVS. Hiertoe werd tot op heden nog geen subsidiedossier ingediend. Pas wanneer een dossier mij bereikt, kan ik dit onderzoeken en een voorstel van beslissing voorleggen aan de Vlaamse regering.

Wat de timing betreft, kan ik eveneens geen precieze indicatie geven van de afhandeling van de restauratie.

Dergelijke timing ligt immers normaliter vervat in een aanvraagdossier. Anderzijds verneem ik wel de intentie om het gebouw voor het jaar 2000 opnieuw speelklaar te hebben.

Het dossier van de werkingssubsidie van de KVS voor de periode 1997-2001 wordt momenteel behandeld door de raad van advies voor dramatische kunst. De Vlaamse regering zal hierover een definitieve uitspraak doen voor 30 juni 1996. De directie van de KVS heeft een raming van de gewenste financiële middelen in het subsidiedossier opgenomen.

ANNE VAN ASBROECK

VLAAMS MINISTER VAN BRUSSELSE
AANGELEGENHEDEN EN GELIJKE
KANSENBELEID

Vraag nr. 23
van 15 april 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Brussel – Wettelijke verplichtingen t.o.v. Nederlandstaligen

Het is bekend dat heel wat Brusselse gemeenten en OCMW's in het verleden en tot op heden de Nederlandstalige Brusselaars diensten hebben onthouden, vaak tegen de wettelijke bepalingen in overigens. Het gaat onder meer om crèches, bibliotheken, culturele centra, gezondheidszorg, enzovoort. De Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie hebben in een aantal gevallen dan ook zelf initiatieven genomen.

Bestaat er een inventaris van de wettelijke verplichtingen waaraan de Brusselse gemeenten en/of het Brussels Gewest zich hebben onttrokken en nog onttrekken?

Is er ooit een kostenberekening gemaakt van de uitgaven die de Vlaamse Gemeenschap zich moet getroosten ten gevolge van de tekortkomingen van de Brusselse gemeenten en/of het Brussels Gewest?

Antwoord

De Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) is verantwoordelijk voor gemeenschapsmateries in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (BHG). De realisatie van deze bevoegdheden is niet altijd evident, gelet op het feit dat de Vlaamse decreten enkel van toepassing zijn op Vlaamse instellingen en dus niet afdwingbaar zijn van de Brusselse gemeenten en OCMW's. De Brusselse OCMW's hebben onder meer initiatiefrecht inzake gezondheidsbeleid en bijstand aan personen. De voogdij is toegewezen aan de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC).

In andere domeinen zoals het bibliotheekwezen, de Nederlandstalige kinderdagverblijven, het deeltijds Nederlandstalig kunstonderwijs, hebben de gemeenten eveneens initiatieven genomen. De criteria tot de oprichting van dergelijke projecten moeten weliswaar beantwoorden aan de Vlaamse decretale regelgeving, maar de typische Brusselse situatie maakt het niet

mogelijk om aan deze normen te voldoen. Sedert mijn ambtsaanvaarding heb ik, daar waar het nodig is, steeds gepleit om een Brussels luik in de regelgeving op te nemen.

Voor het Brussels bibliotheekwezen ziet de situatie er als volgt uit :

- zeven gemeenten, waarvan er drie een bijkomende uitleenpost hebben opgericht, hebben een bij decreet erkende plaatselijke openbare bibliotheek,
- elf andere bibliotheken worden door de wet van 1921 erkend. Hiervan vallen er drie onder het gemeentelijk en acht onder het vrij initiatief.

Met zijn 85 Nederlandstalige kinderdagverblijven kan het BHG bogen op een sterk uitgebouwd net. Hiervan behoren er 18 tot het gemeentelijk initiatief, 34 tot het gemeenschapsonderwijs en 33 tot het vrij onderwijs.

Het gemeentelijk aandeel in het Nederlandstalig deeltijds kunstonderwijs is niet onbelangrijk. Van de 12 instellingen behoren er zes tot het gemeentelijk onderwijs, één tot het vrij en vijf tot het gemeenschapsonderwijs.

Een kostenberekening van alle uitgaven die de Vlaamse Gemeenschap op zich heeft genomen ten gevolge van de tekortkomingen van de Brusselse gemeenten, is momenteel niet voorhanden. Wel zal ik de verschillende Vlaamse administraties vragen een overzicht te geven van de uitgaven en investeringen in Brussel.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 12 van 23 november 1995 van de heer PETER DESMET

Grensoverschrijdende mestproblematiek – Vlaanderen en Wallonië

Vlaanderen streeft naar het tot stand brengen van een gestructureerd overleg met Zuid-Nederland inzake de grensoverschrijdende mestproblematiek, zodat er een wederzijdse afstemming van beleid is. Dit blijkt uit het jaarlijks overleg dat plaatsvond op 24 oktober 1995 in het Gouvernement te Maastricht.

De nood aan dergelijk overleg met Wallonië wordt eveneens sterk gevoeld. Zo kunnen landbouwers gevestigd op de grens tussen Vlaanderen en Wallonië en die gronden bewerken op grondgebied-Wallonië, bijvoorbeeld hun eigen mest niet gebruiken op hun eigen gronden.

Welke initiatieven heeft de Vlaamse regering al genomen in verband met de grensoverschrijdende mestproblematiek met Wallonië ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling (zie : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 27 november 1995, blz. 127).

Antwoord

Het antwoord op bovenvermelde vraag behoort tot de bevoegdheid van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Vraag nr. 74 van 24 april 1996 van de heer CARL DECALUWE

IWT – Textieldossiers

Ook vanuit de textielsector worden bij het IWT (Vlaams Instituut voor de Bevordering van het Wetenschappelijk Technologisch Onderzoek in de Industrie) dossiers ingediend met betrekking tot produktontwikkeling en toepassing van nieuwe technologie. Daarbij wordt een directe relatie gezocht tussen onderzoek en de toepasbaarheid daarvan in het productieproces. Geregeld wordt echter vastgesteld dat textieldossiers door het IWT niet in aanmerking worden genomen.

1. Welke criteria worden gebruikt bij het al dan niet ontvankelijk verklaren van de ingediende dossiers bij het IWT ?
2. Hoe verloopt de behandelingsprocedure van dossiers in de schoot van het IWT ?
3. Kan de minister-president een overzicht geven van de ingediende textieldossiers vanaf 1992 tot en met 1995 en het aantal daarvan goedgekeurde dossiers (met erbij vermelde bedragen) ?
4. Wat was de motivering van de administratie voor het afkeuren van de verschillende textieldossiers ?

Antwoord

1. **Welke criteria worden gebruikt bij het al dan niet ontvankelijk verklaren van de ingediende dossiers bij het IWT ?**

Indien het dossier een onderzoeksproject (industriële basisonderzoek of prototypeonderzoek) betreft dat kadert in de autonome functie van het IWT (dit zijn projecten ingediend op vrij initiatief door derden waarover het IWT autonoom kan beslissen), is het eerste criterium dat wordt gehanteerd om het dossier al dan niet ontvankelijk te verklaren, het feit of de aanvrager een industrieel bedrijf betreft gevestigd in het Vlaams Gewest. Het tweede criterium betreft de volledigheid van het dossier, dit zowel formeel als inhoudelijk. Indien het dossier belangrijke onvolledigheden bevat, wordt de aanvrager verzocht het dossier met de noodzakelijke gegevens aan te vullen. Indien de

aanvrager geen gevolg geeft aan dit verzoek en dit ook niet na herhaaldelijk aandringen van het IWT, wordt na een termijn van zes maanden het dossier administratief afgesloten.

Indien het een geprogrammeerd onderzoeksproject betreft passend in de adviesfunctie van het IWT kunnen, afhankelijk van de programma-modaliteiten, bijkomende ontvankelijkheidscriteria van toepassing zijn, zoals bijvoorbeeld het aansluiten van het onderzoeksproject bij één van de krachtlijnen gedefinieerd in het Impulsprogramma Nieuwe Materialen, of verplichte samenwerking met een onderzoeksinstelling. Een voorstel dat op basis hiervan niet ontvankelijk is binnen het programma, kan dan evenwel overgedragen worden naar de autonome functie van het IWT.

2. Hoe verloopt de behandelingsprocedure van dossiers in de schoot van het IWT ?

Hiervoor kan worden verwezen naar de artikels 8 e.v. van het FIOV-besluit van 23 oktober 1991

(Fonds voor Industrieel Onderzoek in Vlaanderen). Nadat de aanvraag volledig is verklaard, wordt tijdens een bezoek ter plaatse van een adviseur van het IWT de projectaanvraag in al zijn facetten grondig besproken met de aanvrager, teneinde het projectvoorstel in een zo optimaal mogelijke vorm naar het college van deskundigen te brengen. Tevens vindt een doorlichting van het bedrijf plaats betreffende zijn financiële draagkracht om het aandeel in de projectkosten te financieren. Vervolgens stelt de raad van bestuur van het IWT een college van externe deskundigen aan dat een advies formuleert betreffende de kwaliteit van het projectvoorstel. Op basis van het dossier en het advies van dit college van deskundigen beslist of adviseert de raad van bestuur en bepaalt hij de omvang en de aard van de tegemoetkoming evenals de bijzondere voorwaarden en modaliteiten ervan. Hierbij hanteert de raad van bestuur de evaluatiecriteria zoals vermeld in het FIOV-besluit (art. 12 voor industrieel basisonderzoek ; art. 13 voor prototype-onderzoek).

3. Overzicht van de ingediende textieldossiers : vanaf 1992 tot en met 1995

Kader	Aantal ingediende textieldossiers	Aantal goedgekeurde dossiers	Aantal niet goedgekeurde dossiers	Aantal administratief afgesloten (*)	Aantal dossiers nog in behandeling	Aanvaarde begroting (x 1.000 fr.)	Toegekende steun (x 1.000 fr.)
Autonome onderzoeksprojecten	13	9	1	2	1	225.110	113.072
Cluster Vlaamse Textielmachine- en Systeembouw	24	20	4	0	0	1.227.856	583.586
Impulsprogramma Nieuwe Materialen	13	10	1	2	0	126.701	71.546
Vlaams Impulsprogramma Milieutechnologie (VLIM)	1	1	0	0	0	21.784	10.892
Gemeenschappelijke industriële impulsacties (Centexbel)	3	3	0	0	0	37.332	18.666
Collectieve onderzoeksprojecten	21	19	2	0	0	497.416	(**) 81.541
Technologische Adviseerdiensten	11	11	0	0	0	83.984	(**) 59.207
TOTAAL	88	73	8	4	1	2.220.183	938.510

(*) De administratief afgesloten dossiers betreffen dossiers die of op eigen initiatief van de aanvrager werden teruggetrokken of waar de aanvrager nooit ingegaan is op de vraag van het IWT om het dossier aan te vullen met voor de evaluatie noodzakelijke gegevens. In één bepaald geval ging het om een faillissement van de aanvrager.

(**) Het betreft hier enkel het Vlaamse aandeel in de financiële ondersteuning.

De onderzoeksprojecten ingediend in het kader van de autonome functie van het IWT zijn inhoudelijk zeer verscheiden van aard en afkomstig uit diverse deelsectoren van de textielnijverheid.

De onderzoeksprojecten ingediend in het kader van het clusterprogramma Vlaamse Textielmachine- en Systeembouw betreffen projecten waarin nieuwe ontwikkelingen op het vlak van textielmachines, kwaliteitscontrolesystemen, CAD/CAM- en CIM-softwaretechnologie voor de textielnijverheid aan bod kwamen.

Binnen het Impulsprogramma Nieuwe Materialen betreft het voornamelijk onderzoeksprojecten naar de karakterisatie, de ontwikkeling en het gebruik van nieuwe (textiel)materialen in textielproducten en hun toepassingen.

Het project ingediend in het kader van het VLIM behandelde de problematiek van geurhinder bij tapijten.

Centexbel is het collectief onderzoekscentrum (wet de Grootte) voor de textielnijverheid dat actief deelneemt in een drietal projecten waarin een geclusterde samenwerking tot stand gebracht is met andere collectieve onderzoekscentra, o.a. WTCM en WTCB (Gemeenschappelijke industriële impulsacties). Daarnaast dient het centrum op jaarlijkse basis een aantal aanvragen (collectieve onderzoeksprojecten) in voor onderzoek dat rechtstreeks relevant is voor de textielsector in al

zijn facetten. De noden van de textielindustrie vaststellen, evenals de transfer verzorgen van de onderzoeksresultaten naar de industrie toe, behoort tot de taken van de technologische adviseerdiensten van het centrum. Zowel de collectieve onderzoeksprojecten als de technologische adviseerdiensten worden financieel betaald door de drie gewesten en de federale overheid.

4. Wat was de motivering van de administratie voor het afkeuren van de verschillende textieldossiers ?

Zoals boven vermeld, beslist of adviseert de raad van bestuur van het IWT op basis van het dossier, onder meer het advies van het college van deskundigen, en worden daarbij de evaluatiecriteria gehanteerd zoals voorgeschreven in het zogenaamde FIOV-besluit. Concreet gaat het hier om de volgende criteria.

Voor een industrieel basisonderzoeksproject :

- de stand van de publiek beschikbare kennis ;
- de originaliteit en creativiteit van het voorgestelde wetenschappelijk onderzoek ;
- de wetenschappelijke en technische expertise van de aanvrager en de onderzoeksploeg ;
- de haalbaarheid van het project binnen de vooropgestelde periode ;
- de kwaliteit en de organisatie van de samenwerking tussen de universitaire en industriële partners ;
- de mogelijkheden tot industriële valorisatie op termijn ;
- de technische, economische, ecologische en sociale voordelen verbonden aan het project ;
- de aansluiting bij de inhoudelijke en sociaal-economische prioriteiten van het beleid van de minister-president ;
- de relevantie van het onderzoek ten opzichte van het produktgamma en/of de onderzoeksactiviteiten van de onderneming ;
- de financiële capaciteit van de aanvrager.

Voor een prototype-project :

- het innoverende karakter van het eindprodukt ;
- de technische, wetenschappelijke en financiële geschiktheid van de aanvrager ;
- de technische, economische, ecologische en sociale voordelen verbonden aan het project ;
- de omvang van het technisch en commercieel risico ;
- de mogelijkheden tot commercialisering ;
- de rentabiliteit en de werkgelegenheid die uit de industrialisering en de commercialisering kunnen voortvloeien ;
- de wijze van terugbetaling van eerder onder het stelsel van terugvorderbare voorschotten verleende hulp ;
- de synergie met andere projecten.

Van de 51 door de industrie ingediende textieldossiers werden er 40 goedgekeurd, zijn er 4 administratief afgesloten, werden er 6 afgekeurd en is er nog één dossier in behandeling. Voor elk van de 6 afgekeurde projecten werd een overwegend negatief tot negatief advies geformuleerd door het college van externe deskundigen. De globale hoofdreden van deze negatieve adviezen was dat het aspect

onderzoek en/of ontwikkeling onvoldoende aan bod kwam in elk van deze dossiers en dat het innoverend gehalte zeer beperkt of onbestaande was. Deze dossiers waren eerder te karakteriseren als investeringen, eventueel te ondersteunen via de daartoe bestemde expansiewetgeving. Bijkomend was in vijf gevallen het voorgestelde werkprogramma van te lage kwaliteit en werd in twee gevallen onvoldoende technische expertise bij de aanvrager vastgesteld om het project succesvol te kunnen uitvoeren.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE
VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN
AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 128
van 23 april 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Werkingsuitkeringen RUCA – Kritiek Rekenhof

Volgens het Rekenhof heeft het Universitair Centrum Antwerpen ten onrechte een aantal werkingsuitkeringen gedaan.

Heeft het Universitair Centrum Antwerpen ter zake reeds een regularisatie in haar rekeningen doorgevoerd voor de periode 1989-1991 ?

Antwoord

Bij de controle door het Rekenhof van de rekeningen 1990 en 1991 van het Universitair Centrum Antwerpen bleken twee rechtzettingen nodig.

Beide correcties in verband met 1990 werden opgenomen in de werkingsrekening 1992. Het gecumuleerde saldo werd daardoor verhoogd met 68.586 frank. Het ging hier om inkomsten die hetzij nog niet bekend waren bij het opstellen van de rekening, hetzij in een verkeerde afdeling waren opgenomen. Deze rechtzettingen werden inmiddels nagezien en goedgekeurd door de controleur van het Rekenhof.

Vraag nr. 130
van 23 april 1996
van de heer TUUR VAN WALLENDIAEL

Vacature St.-Martinusscholen Asse – Uitsluiting VUB-diploma

Op het Werk-Informatiesysteem (WIS) van 21 november 1995 verscheen, onder het toezicht van de Vlaamse Dienst voor Arbeidsbemiddeling en Beroepsopleiding (VDAB), de bekendmaking van een openstaande betrekking voor een deeltijdse lerares, specialiteit niet nader gespecificeerd, bij de St.-Martinusscholen in Asse.

Overeenkomstig de geldende bepalingen van het rechtspositiedecreet van 27 maart 1991 en de uitvoeringsbesluiten, vermeldt de vacature als diplomaveris-

te voor die specifieke onderwijsbetrekking in de hogere cyclus algemeen secundair onderwijs, de graad van licentiaat in de medische wetenschappen. Van kandidaatstelling worden de houders van een VUB-diploma evenwel uitdrukkelijk uitgesloten. Een kopie van dit vacaturebericht vindt de minister als bijlage.

1. In hoeverre strookt de hierboven beschreven handelwijze met de door de minister sinds enige tijd herhaaldelijk geuite opvattingen en bedenkingen omtrent de niet langer bestaande en achterhaalde levensbeschouwelijke breuklijnen en keuzes in het onderwijs in de Vlaamse Gemeenschap ?
2. In hoeverre miskent een dergelijk vacaturebericht, zelfs uitgaande van een vrije inrichtende macht, de grondwettelijke rechtsgelijkheid en non-discriminatie in onderwijszaken ex artikel 24, § 4 van de Grondwet ?
3. In hoeverre wil en kan de Vlaamse regering, inzonderheid de minister van Onderwijs, als toezichthoudende overheid optreden tegen een platvloers discriminerende inrichtende macht ?

Heeft de Vlaamse overheid maatregelen genomen om het onwillige schoolbestuur ertoe te dwingen (eventueel onder de dreiging van inhouding van de personeelstoelage voor de overeenstemmende betrekking) het fundamentele recht van de burger op gelijke behandeling en de Vlaamse onderwijsreggeving na te leven ?

Zo neen, heeft de Vlaamse minister van Onderwijs dan eventueel andere maatregelen tegen de betrokken onderwijsinstelling genomen ?

N.B. : Hierover werd eveneens een vraag gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

In wezen betreft het hier de verhouding tussen de vrijheid van onderwijs, begrepen als vrijheid tot bepalen van het pedagogisch project, en de bevoegdheid van de overheid onder meer als bewaker van het gelijkheidsbeginsel.

De overheidsvoorwaarden inzake het onderwijspersoneel worden in de eerste plaats geïnspireerd door kwaliteitsbesognes. Aldus werd een stelsel van bekwaamheidsbewijzen opgesteld, en dit stelsel is principieel niet ideologisch gefundeerd.

Anders ligt de vrijheid van onderwijs. Een inrichtende macht moet over de mogelijkheid beschikken, mag minstens niet onrechtmatig worden gehinderd, om haar pedagogisch project te realiseren dat wordt gefundeerd in een ideologisch-filosofische bedding. Vrijheid van onderwijs is immers essentieel verbonden met vrijheid van mening en eredienst.

De opdracht van de overheid bij het vaststellen van de voorwaarden is een grondwettelijk aanvaardbaar evenwicht te vinden tussen enerzijds de voorwaarden die voortspruiten uit het betrachten van kwaliteitsvol onderwijs, een verantwoord bestedingsbeleid en het

gelijkheidsbeginsel, en anderzijds het principe van vrijheid van onderwijs met haar onderliggende waarden.

Vertrekkend van de boven aangegeven achterliggende waarden, situeert deze kern van vrijheid van onderwijs zich in de mogelijkheid voor de inrichtende macht tot autodeterminatie van haar eigenheid op het filosofisch-ideologisch-pedagogische vlak.

Concreet betekent dit dat een inrichtende macht in staat moet zijn zich zonder overheidsinmenging te profileren als bijvoorbeeld een katholieke of vrijzinnige instelling met eigen waarden en verwachtingen.

In deze context duiden de begrippen zoals eigenheid, karakter, eigen pedagogisch project, schoolcultuur, ... precies op de invulling door de inrichtende machten van hun recht op autodeterminatie.

De randvoorwaarde van de overheid bij het bepalen van de voorwaarden is dus de vrijheid van onderwijs in haar essentie te eerbiedigen.

In een advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State van 30 november 1993 kan hieromtrent het volgende worden gelezen :

"Het ingrijpen in die structuren (bedoeld wordt : de beleidsbepalende bestuursstructuren) van de vrije scholen raakt aan de vrijheid van onderwijs die de vrije keuze van de inrichtende macht veronderstelt, minstens wat de filosofische en/of pedagogische uitgangspunten betreft op basis waarvan onderwijs wordt gegeven. Tevens kan worden geraakt aan de vrijheid van vereniging. Toch kan de decreetgever zeer algemene voorwaarden inzake de bestuursstructuur opleggen die kaderen in de controle op de aanwending van de subsidies, het vrijwaren van de toegang tot het onderwijs of het beveiligen van de tewerkstelling, uiteraard voor zover daarmee niet fundamenteel aan de onderwijsvrijheid wordt geraakt."

De overheid koppelt voorwaarden aan het personeelsbeleid ingegeven door onderwijskwaliteit (bijvoorbeeld bekwaamheidsbewijzen), door kostenbeheersing (bijvoorbeeld regels omtrent reffectatie en wedertewerkstelling) of door de bezorgdheid omtrent de bescherming van de werknemer (bijvoorbeeld arbeidsduur en beroepsmogelijkheden inzake tuchtmaatregelen en ontslag).

Hier dient dus een evenwicht te worden gezocht tussen het belang van de inrichtende macht – werkgever en de werknemer.

Aldus merkte de afdeling Wetgeving van de Raad van State in zijn advies omtrent het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs het volgende op :

"Men weet dat de vrijheid van onderwijs gewaarborgd door artikel 17 van de Grondwet, de vrijheid van inrichting van onderwijs insluit, welke vrijheid steeds gevoelig heeft gelegen. Een regel die met het oog op de bescherming van de belangen van het personeelslid zo ver gaat dat aan de betrokken onderwijsinstelling het recht van beslissing wordt ontzegd, botst dan ook, wat het vrij onderwijs betreft, met de vrijheid om onderwijs in te richten."

Ten slotte kan hier nog worden verwezen naar een arrest van de Raad van State van 24 maart 1989 nr. 32320 (arrest Mersch contra de VUB). De VUB voerde in dit geding aan dat, zo ze werd beschouwd als administratieve overheid, de toepassing van alle rechtsregels zonder uitzondering die voor overheidsop treden in het algemeen gelden zich opdrong, wat haar autodeterminatie van de filosofisch-ideologische strekking, dus haar vrijheid van onderwijs, in gevaar zou brengen.

Hierop repliceerde de Raad van State als volgt: "Of als ze (vrije universiteiten) wel onder zulke rechtsregels vallen, moeten die derwijze worden geïnterpreteerd dat de in de grondwettelijke vrijheid van onderwijs vervatte rechtsaanspraken – vrijheid met gebruik waarvan de vrije universiteiten zijn opgericht – niet komen te vervallen. Zo verbiedt de gelijkheidsregel geenszins dat een vrije universiteit op grond van haar levensbeschouwelijk concept kandidaat-studenten of kandidaat-personeelsleden zou weigeren. Immers, het gelijkheidsbeginsel verbiedt niet iedere gedifferentieerde behandeling, het verbiedt enkel willekeurige gedifferentieerde behandeling. Welnu, gedifferentieerde behandeling die gebaseerd is op rechtmatig gekoesterde – want door de Grondwet gewaarborgd – levensbeschouwelijke overtuigingen, is niet willekeurig."

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 116
van 23 april 1996
van mevrouw VERA DUA

Geïntegreerd kustzonebeheer – Stuurgroep

Op 18 juni 1994 werd door Natuurreservaten VZW en de Bond Beter Leefmilieu een symposium georganiseerd over de natuurbehoudsproblematiek aan onze kust. Op dit symposium werd de versnippering van de bevoegdheden tussen het Vlaams Gewest en de federale overheid als een belangrijk knelpunt aangehaald. Ook werd gewezen op het gebrek aan coördinatie tussen enerzijds het natuurbehoud en anderzijds de administraties die betrokken zijn bij het beheer en het gebruik van de kustzone, met name de diensten bevoegd voor zeewering, visserij, watervoorziening, ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurlijke rijkdommen.

Naar aanleiding van dit symposium werd een aanzet gegeven tot een beleid van geïntegreerd kustzonebeheer, waarbij gestreefd werd naar ecologisch optimaal beheer en ecologisch inpasbaar medegebruik van het kust-ecosysteem.

Om de bevoegdheidsversnippering en het gebrek aan coördinatie te verhelpen, werd een stuurgroep voor geïntegreerd kustzonebeheer opgericht.

Deze stuurgroep kwam voor het eerst samen op 3 oktober 1994 en werd geofficialiseerd door een mededeling van de Vlaamse regering op 22 februari 1995. In deze

stuurgroep waren zowel het federale niveau als diverse gewestelijke administraties vertegenwoordigd.

In zijn beleidsbrief van 21 november 1995 heeft de minister het voornemen geuit dit in de vorige legislatuur opgestarte initiatief voort te zetten.

1. Heeft de stuurgroep voor geïntegreerd kustbeheer sinds de aanvang van deze nieuwe legislatuur reeds haar werkzaamheden hervat? Hoeveel maal is deze stuurgroep intussen reeds samengekomen? Indien de werkzaamheden niet werden hervat, wat zijn daarvoor de redenen en wanneer is de minister van plan deze stuurgroep bijeen te roepen?
2. Ingeval het de bedoeling is de werkzaamheden van deze stuurgroep niet voort te zetten, welke maatregelen heeft de minister dan genomen om het voor het geïntegreerd kustzonebeheer noodzakelijke permanente overleg tussen de federale overheid en de diverse gewestelijke departementen te organiseren?

Antwoord

Ik blijf bekommerd om het behoud van de unieke natuurwaarden verbonden aan het kust-ecosysteem. Bovendien ben ik mij bewust van de noodzaak van enerzijds een integratie van natuurbehoud en milieuzorg in alle economische en utilitaire activiteiten die gebruik maken van het kust-ecosysteem, en anderzijds van een coördinatie tussen de gewestelijke en federale overheden.

De stuurgroep voor geïntegreerd kustzonebeheer is, sinds het begin van de legislatuur, nog niet samengekomen ten gevolge van de drukke agenda die ons is opgelegd door andere beleidsprioriteiten. Ik zal de stuurgroep nog voor het zomerreces bijeenroepen.

Zoals voorgesteld door de administratie zal deze stuurgroep, teneinde efficiënter te kunnen functioneren, worden opgesplitst in een drietal thematische werkgroepen. Hierin zullen de concrete acties met betrekking tot de geplande integrale kustreservaten van de IJzermonding en de Westhoek aan de orde komen.

Vraag nr. 120
van 24 april 1996
van de heer PETER DESMET

Muskusratbestrijding – Reorganisatie

In 1995 werd het eindrapport bekend van een studie van het Vervolmakingscentrum Overheidsbeleid en Bestuur (VCOB) van de Katholieke Universiteit Leuven in verband met de bestuurskundige efficiëntie en effectiviteit van de muskusratbestrijding in het Vlaams Gewest. Op basis daarvan zou het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de bestrijding van muskusratten in de toekomst anders gaan oriënteren. Men zou van plan zijn om naar een gebiedsdekkende bestrijding per bekken te gaan in plaats van lintbewerking. Verder zou de bestrijding centraal worden gestuurd en gecoördineerd, met verantwoordelijken per bekken in plaats van regionale comités. Tot slot zou de bestrijding zelf voornamelijk door privé-firma's worden uitge-

voerd, volgens uniforme bestrijdingsformaliteiten en met een resultaatsverbintenis, die er nu niet is. In drie bekkens zou er thans volgens deze nieuwe methoden op proef aan bestrijding worden gedaan door privé-firma's. Het gaat om contracten van 4 jaar en tegen een prijs van 1.000 frank/hectare per jaar.

Is de bovenvermelde informatie correct ?

Steunt de minister de voorgestelde centraliserende aanpak waardoor de lokale bestuursniveaus zoals provinciale en regionale comités worden uitgeschakeld ? Heeft hij ter zake reeds maatregelen genomen ?

Is de voorgestelde bestrijding door privé-firma's niet onaanvaardbaar duur ?

Moet elke beheerder van waterlopen verantwoordelijk blijven voor de bestrijding ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Het is juist dat door de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) een studie getiteld "De institutionele en bestuurskundige efficiëntie en effectiviteit van de muskusratbestrijding in het Vlaamse Gewest" aan het Vervolmakingscentrum voor Overheidsbeleid en Bestuur (VCOB) van de KU Leuven werd opgedragen en dat het eindrapport in mei 1995 werd neergelegd.

Dit rapport stelt als conclusies voor :

- de versnippering in bevoegdheid van organisatie, uitvoering en controle weg te werken en te vervangen door centralisatie van het gebruik der middelen ;
- de bestaande contracten die neerkomen op lintbestrijding zo snel mogelijk te vervangen door opdrachten van gebiedsdekkende bestrijding per bekkens of subbekkens, met weglaten van de bestrijding door de talrijke particuliere beheerders van onroerend goed ;
- bij bestrijding door private firma's dezelfde eenduidige resultaatsverbintenis en evaluatienorm op te leggen ; deze norm en de efficiëntie en de effectiviteit te toetsen in die gebieden waar enkel de eigen muskusratvangers van Aminal – afdeling Water worden ingezet ;
- een evenwicht te zoeken tussen het aantal percelen dat enerzijds door Aminal – afdeling Water zelf en anderzijds door private firma's na aanbesteding zou worden behandeld.

Het rapport stelt tevens maatregelen voor op halflange en lange termijn ; deze laatste maatregelen zijn echter enkel uitvoerbaar door middel van wijziging van de bestaande regelgeving en van de institutionele verbanden. De auteurs van het rapport kiezen voor een snelle en radicale invoering van het model tot bestuurskundige optimalisatie van de muskusratbestrijding.

Uit het voorgaande blijkt dat de beschikbare informatie grotendeels correct is ; evenwel mag uit het voorstel tot centralisatie van het gebruik der middelen, helemaal niet worden afgeleid dat wordt voorgesteld de lokale bestuursniveaus uit te schakelen. Integendeel zij krijgen een eigen opdracht om samen met de overheid de haalbaarheid van een gebiedsdekkende muskusratbestrijding op lokaal niveau uit te testen en de kostprijs ervan te begroten. Drie provinciale muskusratbestrijdingscomités hebben zich in die zin al geheroriënteerd.

Gelet op de resultaten van de studie, heeft Aminal geoordeeld de door haar uitgevoerde muskusratbestrijding op experimentele schaal als volgt te moeten reorganiseren :

- a. de eigen muskusratvangers bewerken het Leiebekken en het Maasbekken met medewerking van derden ;
- b. de blokbewerking gebeurt door drie private firma's in het gebied van de Velpen en de Geten, in het gebied van het spaarbekken Kluizen en in het gebied van de Bellebeek. De resultaatsnorm en de controle zijn zeer streng en houden een doelgerichte keuze in naar het zwakke punt in de bestrijding. De contracten lopen over vier jaar en zijn jaarlijks opzegbaar als de beoogde resultaten niet worden bereikt ;
- c. de opdracht voor de muskusratbestrijding in de vijf vroegere percelen werd, na vermindering met de sub a en b bedoelde werken, aan de vroegere opdrachthouders toegewezen.

Ik heb akte genomen van dit tijdelijk experiment. Het experiment wordt gevolgd door een werkgroep betreffende de bestrijding van de gewone rat, de muskusrat en de beverrat. Deze werkgroep is samengesteld uit alle betrokken instanties van het Vlaams Gewest of ervan afhankelijk, die verantwoordelijk zijn voor de bestrijding van de gewone rat, de muskusrat en de beverrat op hun onroerende goederen (waterwegen, wegen, waterlopen of terreinen). De werkgroep staat onder de leiding van de directeur-generaal van Aminal. De voornaamste opdrachten van de werkgroep zijn het berekenen van de kostprijs der verschillende bestrijdingswijzen en het opvolgen van de studie van het VCOB van mei 1995 inzake efficiëntie en effectiviteit der verschillende toegepaste scenario's en van de kostprijsvergelijkingen.

De gemiddelde kostprijs van de drie percelen gebiedsdekkende muskusratbestrijding bedraagt ongeveer 1.000 frank/hectare (BTW 21,5 % inbegrepen). Rekening houdende met de vrij strenge norm inzake de aanvaardbare populatiedichtheid na bestrijding, de continuïteit van de bestrijding, het gebiedsdekkend karakter ervan en de resultaatsverbintenis, werd deze gemiddelde prijs door de administratie aanvaardbaar geacht, wat dan ook leidde tot gunning van de opdrachten. Zoals hiervoor aangegeven is het de taak van de voormelde werkgroep om ook deze kostprijs in de vergelijking op te nemen.

Gelet op het speciale karakter van de schade veroorzaakt door de muskusrat en de gevolgen van deze schade (bijvoorbeeld overstromingen), is het duidelijk dat elke beheerder van waterwegen, waterlopen of wegen

medeverantwoordelijk moet blijven voor de bestrijding van de muskusrat. Het is dus ook een opdracht van de voornoemde werkgroep mij voorstellen te doen over de coördinatie van de muskusratbestrijding in verband met deze medeverantwoordelijkheid.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE
AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID
EN HUISVESTING

Vraag nr. 85
van 15 april 1996
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Kansarmoedeatlas – Stand van zaken

Bij de begrotingsbesprekingen 1996 (Stuk 15 (BZ 1995) – Nr. 10-J, blz. 38) heeft de minister een atlas van kansarme buurten aangekondigd. Hiertoe was opdracht gegeven aan het Instituut voor Sociale Geografie. Deze kansarmoedeatlas kan van belang zijn bij de operationalisering van het Sociaal Impulsfonds (SIF).

1. Werd deze kansarmoedeatlas van Vlaanderen inmiddels gemaakt? Zo neen, wanneer zal deze atlas klaar zijn?
2. Zo ja, wat zijn de meest kansarme buurten die voor het arrondissement Gent-Eeklo werden aangegeven?
3. Welke indicatoren werden hiervoor gebruikt?
4. In welke mate zal deze kansarmoedeatlas worden aangewend bij de operationalisering van het Sociaal Impulsfonds?

Antwoord

1. Werd deze kansarmoedeatlas van Vlaanderen inmiddels reeds gemaakt?

De onderzoeksopdracht tot opmaak van een Atlas van kansarme buurten werd verleend aan prof. dr. C. Kesteloot (Instituut voor Sociale en Economische Geografie van de KU Leuven) op 31 juli 1995 en heeft een looptijd van tien maanden. Het eindrapport moet dus tegen eind mei 1996 klaar zijn.

2. Kansarme buurten in het arrondissement Gent-Eeklo

Enkel die buurten die op vier of meer criteria een kritische drempel overschrijden worden als achtergesteld beschouwd. Een cartografische weergave kan nog niet worden verstrekt. Nominatief zijn voor het arrondissement Gent-Eeklo de volgende achtergestelde buurten afgebakend:

- de volgende buurten overschrijden in negatieve zin op alle 7 criteria een kritische drempel:

Gent, Ham (stat. sector A62)
Gent, Tolhuis (stat. sector A63)
Gent, Dampoort (stat. sector E32)

- de volgende buurten overschrijden in negatieve zin op 6 criteria een kritische drempel:

Gent, Rooigem (stat. sector A531)
Gent, Blaisantvest (stat. sector A64)
Gent, Wondelgemstraat (stat. sector A801)
Gent, Scheldeoord (stat. sector E31)

- de volgende buurten overschrijden in negatieve zin op 5 criteria een kritische drempel:

Gent, Briel (stat. sector A040)
Gent, Drongensteenweg (stat. sector A50)
Gent, Groendreef (stat. sector A542)
Gent, Muidebrug (stat. sector C72)
Gent, Muide (stat. sector C800)
Gent, Ledeburg-centrum (stat. sector G00)

- de volgende buurten overschrijden in negatieve zin op 4 criteria een kritische drempel:

Sint-Laureins, Waterland-Oudeman-Kern (stat. sector D00)
Gent, Sint-Macharius (stat. sector A10)
Gent, Rabot-station (stat. sector A873)
Gent, Vormingsstation Oost (stat. sector C772)

3. Gebruikte indicatoren

Uit het tussentijds verslag blijkt na een grondige statistische analyse dat de kansarme buurten efficiënt kunnen worden gedetecteerd op basis van een combinatie van de volgende 7 variabelen:

- % alleenstaanden,
- % arbeiders,
- % woningen zonder klein comfort,
- % Turken en Marokkanen,
- het gemiddeld inkomen per persoon,
- de werkloosheidsgraad,
- het % (niet-)bezit van een telefoon.

Voor een concrete invulling verwijs ik naar het rapport.

4. Kansarmoedeatlas en het SIF

In het SIF-decreet wordt bepaald dat de gemeenten die meer ontvangen dan het gewaarborgd trekkingsrecht en meerdere achtergestelde buurten hebben, verplicht zijn een wijkontwikkelingsplan voor deze buurten op te maken (art. 12, § 3, decreet op het Sociaal Impulsfonds van 14 mei 1996).

Het spreekt immers voor zich dat in het kader van een beleid gericht op het verbeteren van de leef- en omgevingskwaliteit, de inspanning eerst op die gebieden wordt geconcentreerd waar de noden het grootst zijn.

Om de gemeenten in deze opdracht te ondersteunen, zal de Atlas van de achtergestelde buurten aan de gemeenten ter beschikking worden gesteld.

Ik wil er wel op wijzen dat de lijst van achtergestelde buurten zoals die aan de gemeenten zal worden overgemaakt, geen exclusieve lijst is. De gemeenten zijn vrij er buurten aan toe te voegen.

Ik kan tot slot nog meedelen dat de Koning Boudevijnstichting onder meer een handleiding voor het opmaken van wijkontwikkelingsplannen voor deze

achtergestelde buurten zal voorbereiden. Die moet in de loop van de maand september klaar zijn.

ANNE VAN ASBROECK

VLAAMS MINISTER VAN BRUSSELSE
AANGELEGENHEDEN EN GELIJKE
KANSENBELEID

Vraag nr. 24
van 23 april 1996
van de heer FILIP DEWINTER

Roze Zaterdag – TV-spot

In De Morgen van 29 februari jongstleden verscheen het bericht dat de minister van plan is een TV-spot te laten maken ter promotie van Roze Zaterdag, de nationale homo- en lesbiennedag die in de maand mei plaatsvindt.

Welk bedrag heeft de minister uitgetrokken voor de productie en het uitzenden van bovengenoemde spot ?

Houdt de minister rekening met de mogelijkheid dat de spot zal overkomen als een promotiespot voor homoseksualiteit als dusdanig ? Zo ja, op welke manier denkt de minister deze mogelijkheid te vermijden ?

Antwoord

Ik heb inderdaad een TV-spot laten maken ter informatie over homoseksualiteit en ter promotie van de Roze Zaterdag (18 mei 1996).

De globale produktiekostprijs bedraagt 420.128 frank. De totaalprijs voor de uitzending bedraagt 2.244.198 frank. Uiteraard houd ik er, zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger vraagt, rekening mee dat de spot promotie maakt voor homoseksualiteit als dusdanig. Maar, anders dan de Vlaamse volksvertegenwoordiger aanneemt, wil ik dit niet vermijden.

Integendeel, het is mijn bedoeling homoseksualiteit te promoten, meer bepaald als volwaardige manier van leven en liefhebben. De centrale slogan van het spotje, of in vaktermen de "base-line", luidt : "Lesbienne- en homorechten zijn mensenrechten". Dit spotje was dus niet bedoeld voor het lesbische- en homopubliek zelf, maar voor mensen met vooroordelen tegen homoseksuelen. Een tweede boodschap in het spotje was de aanbeveling van de Roze Zaterdag. Te weinig mensen

weten namelijk wat de Roze Zaterdag is of waarvoor hij staat. Niet alleen de homo's en lesbiennes zelf moeten verder worden geëmancipeerd, maar ook hun beweging.

De lesbische- en homobeweging wordt te weinig erkend als sociale beweging, vergelijkbaar met de vrouwenbeweging of de arbeidersbeweging. In wezen doen ze allemaal hetzelfde : opkomen voor hun respectieve eisen. Als de overheid dit erkent en honoreert, kan dit alleen maar bijdragen tot het zelfvertrouwen van zo'n beweging.

Ik was op de Roze Zaterdag aanwezig en ik kan de Vlaamse volksvertegenwoordiger verzekeren dat het een succes was.

II. VRAGEN VAN DE LEDEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLE- MENTAIRE TERMIJN (Regl. Art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE
REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 61
van 21 maart 1996
van de heer JOS GEYSELS

Kolonie van Wortel (Hoogstraten) – Aankoop

Tijdens de laatste maanden is er heel wat discussie geweest over de uiteindelijke bestemming van de Kolonie van Wortel (Hoogstraten). Dit domein van 450 ha is (nog) eigendom van de federale overheid (Justitie).

Op 9 december 1995 verklaarde de minister-president tijdens een werkbezoek dat het Vlaams Gewest in de nabije toekomst werk zou maken van de aankoop van het uitgestrekte domein.

Kan de minister-president enige informatie verschaffen over de stand van zaken in dit dossier, met name wat de aankoop en de uiteindelijke bestemming betreft ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
12	23.11.1995	P. Desmet	<i>Grensoverschrijdende mestproblematiek – Vlaanderen en Wallonië</i>	611
○ 61	21.03.1996	J. Geysels	<i>Kolonie van Wortel (Hoogstraten) – Aankoop</i>	618
70	15.04.1996	H. Suykerbuyk	<i>Culturele akkoorden – Stand van zaken</i>	589
74	24.04.1996	C. Decaluwé	<i>IWT – Textieldossiers</i>	611
75	24.04.1996	P. Van Grembergen	<i>Intergouvernementele Conferentie Europese Unie – Vlaamse vertegenwoordiging</i>	590
L. VAN DEN BOSSCHE, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken				
127	15.04.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Onderwijs – Informatie over Brussel</i>	591
128	23.04.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Werkingsuitkeringen RUCA – Kritiek Rekenhof</i>	613
129	23.04.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Leraars gemeenteschool Linkebeek – Kennis Nederlands</i>	591
130	23.04.1996	T. Van Wallendael	<i>Vacature St.-Martinusscholen Asse – Uitsluiting VUB-diploma</i>	613
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling				
115	23.04.1996	P. Desmet	<i>Waterwingebied Beernem – Jacht</i>	592
116	23.04.1996	V. Dua	<i>Geïntegreerd kustzonebeheer – Stuurgroep</i>	615
117	23.04.1996	P. Huybrechts	<i>Kolonie van Wortel (Hoogstraten) – Aankoop</i>	592
118	23.04.1996	P. Huybrechts	<i>NV Chemische Industrie Wilsele – Afval</i>	592
119	23.04.1996	T. Van Wallendael	<i>Vacature St.-Martinusscholen Asse – Uitsluiting VUB-diploma</i>	593
120	24.04.1996	P. Desmet	<i>Muskusratbestrijding – Reorganisatie</i>	615
W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid				
42	23.04.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Ministeriegebouw Hasselt – Geldigheid huuropzeg</i>	593
43	23.04.1996	G. Beerden	<i>Gehandicapten – Toegankelijkheid gebouwen</i>	594
E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening				
159	15.04.1996	J. Demeulenaere	<i>Retributies privaat gebruik – Toegang privé-eigendom</i>	594
160	15.04.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Coördinatie De Lijn-NMBS – Lijn 52 Puurs-Boom</i>	595

161	15.04.1996	J. De Roo	<i>Heraanleg onveilige kruispunten – Arrondissement Gent-Eeklo</i>	596
162	23.04.1996	J. Malcorps	<i>Mobilifoonmasten – Beleid</i>	596
163	23.04.1996	G. Beerden	<i>Gehandicapten – Toegankelijkheid gebouwen</i>	597
164	23.04.1996	P. Hostekint	<i>Ring Ruiselede – Veiligheidsmaatregelen</i>	597
165	23.04.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Kanaal Brussel-Charleroi – Afmerende tankers</i>	598
166	23.04.1996	P. Huybrechts	<i>Heerle's Hof Hoogstraten – Lobbywerk voor golfterrein</i>	598
167	23.04.1996	P. Huybrechts	<i>Binnenvaart – Stimulering</i>	598
168	23.04.1996	P. Huybrechts	<i>Nieuwe zeesluis Oostende – Stand van zaken</i>	599
169	23.04.1996	P. Huybrechts	<i>Sluis Evergem – Verdubbeling</i>	599
170	24.04.1996	P. Van Grembergen	<i>Infrastructuurwerken Gentse kanaalzone – Planschade</i>	599
171	24.04.1996	P. Van Grembergen	<i>Kluisendok Gent – Planschade</i>	600
172	24.04.1996	J. De Roo	<i>N49 Zelzate-Maldegem – Omvorming tot autosnelweg</i>	600

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

72	23.04.1996	J. Geysels	<i>HAVI-TV – Arte</i>	601
73	24.04.1996	P. Van Grembergen	<i>BRTN-manager – Headhunters</i>	601

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

85	15.04.1996	B. Vandendriessche	<i>Kansarmoedeatlas – Stand van zaken</i>	617
86	15.04.1996	M. Doomst	<i>Gemeentekrediet – Partnerkeuze</i>	602
87	23.04.1996	S. Becq	<i>Sociale woningbouw – Inschakeling sociale werkplaatsen</i>	603
88	24.04.1996	J. De Roo	<i>Straatnaamborden – Publiciteit</i>	603

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

143	15.04.1996	H. Suykerbuyk	<i>Literaire prospectoren – Project</i>	604
144	15.04.1996	H. Suykerbuyk	<i>Culturele akkoorden – Stand van zaken</i>	605
145	23.04.1996	P. Desmet	<i>Subsidiëring letterkundigen – Commissie Letteren</i>	606
146	23.04.1996	P. Huybrechts	<i>Bibliotheken – Leesbevordering en leenvergoeding</i>	607
147	23.04.1996	T. Van Wallendael	<i>Financieel beheer culturele centra – Belegging in aandelen</i>	607
148	23.04.1996	G. Beerden	<i>Gehandicapten – Toegankelijkheid gebouwen</i>	609
149	24.04.1996	S. Becq	<i>Diensten voor opvanggezinnen – Normen</i>	609
150	24.04.1996	F. Vermeiren	<i>KVS Brussel – Stand van het restauratiedossier</i>	610
151	24.04.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>BLOSO – Samenwerking met unitaire sportorganisaties</i>	608

A. VAN ASBROECK, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid

23	15.04.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Brussel – Wettelijke verplichtingen t.o.v. Nederlandstaligen</i>	610
24	23.04.1996	F. Dewinter	<i>Roze Zaterdag – TV-spot</i>	618